

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stumma upphöja de sina glänsande kalkar mot himmelen, och en af vällykt mättad ånga uppstiger från dem, såsom från altaren, till sjärnorna: Äfven där bor Gud! Han är öfverallt, allt lever och röres i honom, den allestädes närvarande.

Hvarför gråter du öfvergifna, vid den älskades graf? Du är nu ensam, man förde ditt hjärtas glädje i den trånga kistan till griften. Se sommaren utströr sina blommor äfven öfver grafvarne och pryder så de dödas hvilorum. Såsom naturen förskönar dessa grafvar, så låt äfven nya förhoppningar uppblomma i din själ. Allt är underkastadt förändring och omväxling — allt utom Guds eviga godhet och nåd.

Det flitiga biet surrar omkring de friska blommornas kalkar, för att insamla honung till vintern. Trädet bildar sina frukter mellan blommornas blad för att en gång vid hösten vederklicka människor och djur, fågeln bygger sitt bo och uppsöker föda åt sina ungar. Allt i hela naturen visar värksamhet och flit. Så skola äfven vi med nytt mod och förnygrade krafter gå till nytt arbete, till nyttig värksamhet, så skola äfven vi pryda oss med ett nytt, värksamt lif i Gud, räcka handen åt allt godt och nyttigt, som erbjuder sig, och i det vi utså det goda, tänka på vår själs höst, på vår skörd i ett bättre, högre lif.

Må vår glädje uppgå i sannskyldig tacksägelse, våra böner blanda sig med naturens allmänna jubel! Huru mycket större bör icke vår glädje vara i Gud, som i denna härliga tid låter oss äga helsans dyrbara gåfva. Må denna sommar föra helsa med sig till mången sjukling och stärka oss alla, så att, när höstens kulna dagar komma, vi med förnyade krafter må värka i det kall Gud gifvit oss.

Nu är det vår!

Säg, har du hört, hur det i skogen klingar,
då lilla sippan vårens budskap bringar,
och drifvan smäller bort för solens kyss?
Slår du ej andaktsfullt och därpå lyss?
Säg, har du hört, när uti björkens krona
en morgonbön från sångarpar hörs tona,
och eko svarar ifrån skog och dal,
och västanvinden smeker kinden sval?
Säg har du hört den strida forsen brusa,
och värflägt mild igenom luften susa,
och sippans hviska tyst: Nu är det vår,
snart sommarfägring öfver jorden när?
Säg, har du sett, när lärkan höjer vingen,
och jublar säll högt upp vid stjärningen?
Hon tryckes ej af jordens sorg och grus,
hon badar sig i sol och himmelskt ljus.
När hösten kommer, dagen blifver kort,
och fröjd oss gifvits, hastigt ryckes bort,
så klaga ej åt mörk och dyster dag.
Ett blir sig likt: Guds varma hjärtelag.
Tag fram ur minnets album barndomstid,
då hjärtat gladdes blott åt oskulsfrid,
då ögat ständigt liksom sippans log
och hoppet ej dig uppå allt bedrog.
Minns denna tid, då vid din moders knä
du lärde dig din första bön att be.
Och var du sorgsen — ögats klara tår
hon kysste bort, och läkte lillet sår.
Än smekes kinden ju af västanvind,
än faller snölik blom från hägg och lind,

men ej som förr så varmt ditt hjärta slår,
då barnen jubla högt: »Nu är det vår!»
Lik liten sippa blå vårt lif blir kort,
och det som vår oss gaf, det måste bort.
När sommar's fägringstid snart hösten når,
man minnes åter sälla barndomsår.
Snart kommer vintern, hvilas flinga flyg
lik barndomsminne till vårt hjärta smyg.
Då frös väl kinden, hjärtat slog dock varmt,
nu har ju pröfningar gjort hjärtat armt.
Dock, klaga ej fast våren, sommar'n — höst
och vinterns budskap ej ger själen tröst.
Snart allt är slut; dig högre budskap när;
du jublar åter; Fader! nu är vår!

Doktor Carl Adam Malmsten

är född i Stockholm den 7 December 1849. Fadern var den bekante professorn vid Karolinska institutet P. H. Malmsten — död 1883 — hvilens förtjänstfulla värksamhet som läkare och kommunalman ännu lever i friskt minne.

Dr Carl Adam Malmsten aflade studentexamen 1869 och egnade sig sedan åt medicinens studium. 1881 aflade han licentiatexamen. Samma år företog han en utrikesresa, under hvilken han vistades i Wien, Paris, Leipzig och Berlin. 1883 promoverades han till medicine doktor och utnämndes därpå till docent vid Karolinska institutet. 1889 var doktor M. uppförd i tredje förslagsrummet till e. o. professuren i medicin vid samma institut.

Såsom praktiserande läkare i huvudstaden har doktor Malmsten under de gångna åren lyckats förskaffa sig vidsträckt förtroende och tillgifvenhet, icke minst bland de fattige; och han har såsom specialist i halssjukdomar och särskildt såsom operatör på detta kinkiga område vetat förvärfva sig anseende såsom en af Sveriges skickligaste läkare.

Sådana äro i korta drag de yttre linierna af dr Malmstens lif. I likhet med sin fräjdade fader hyser han det varmaste intresse för kommunens och statens angelägenheter. Uppvuxen i ett hem, där han ofta hade tillfälle att komma i beröring med många af tidens förnämsta män på alla områden och hörde dagens viktigaste frågor dryftas, riktades hans uppmärksamhet och håg tidigt på sociala och kommunala spörsmål. Det lifliga intresse, hvarmed han omfattar dylika ämnen, gjorde sig också gällande redan under hans studietid, och intresset har sedermera närts och ökat af de uppdrag han haft tillfälle att fullgöra dels såsom flerårig revisor i Jakobs och Johannes församlingar och dels såsom af stadsfullmäktige utsedd sjukhusrevisor.

Vid valen till stadsfullmäktige i Stockholm 1892 och 1893 var doktor Malmsten uppförd på kandidatlistan och lyckades båda gångerna samla ett högst betydligt antal röster omkring sitt namn. Uppmuntrad häraf antog han äfven en af de liberala valmännen erbjuden kandidatur vid senaste riksdagsmannaval för Stockholm 1893. Då emellertid de röster, som beräknades skola tillfalla de liberala kandidaterna, hotade att splittras, förmäddes dr Malmsten af sin lojala uppfattning att själfmant tråda tillbaka. Han hade dock haft tillfälle att på de förberedande valmötena uttala sina politiska åsikter, och detta gjorde han på ett sätt, som väckte berättigad uppmärksamhet och ådagalade att han är en man lika talangfull i sitt uppträdande som konsekvent i sin uppfattning. Särskildt anmärkningsvärdt och vittnande om sakkunskap voro hans uttalanden i nykterhetsfrågan, där dr Malmsten, som tillhör goodtemplarorden, naturligtvis uttalade åsikter, som delas af alla verkliga nykterhetsvänner, samt i frågan om vidgad religionsfrihet och utsträckt rösträtt.

För öfrigt framgick af dr Malmstens uttalanden på de omnämnda mötena att han hyser sant frisinnade och folkvänliga åsikter.

Det är med glädje vi tillmötesgå dr Malmstens många vänners önskan, att pryda vårt Midsommarblad med den fräjdade läkarens och politiske framtidsmannens porträtt.

Sedan år 1893 är han förenad i äktenskap med Inez Cadier, yngsta dotter till Grand Hotells förre egare R. Cadier och dennes efterlevande maka, född Roberg, samt eger med henne trenne barn, sönerna Roy och Charley samt dottern Margit.

O. H. D.

Kärleken gör bördorna lätta.

En herre mötte en varm sommardag på den dammiga vägen en liten flicka, som bar en stor, tung pojke på ryggen. Hennes ansikte glödde af hetta, och hennes hår flög för sommarvinden. Herrn kunde icke låta bli att se på den raska, glada flickan, som han tyckte hade allt för tung börda. Han tilltalade henne och frågade, om icke lillen var allt för tung för henne. Hon skakade de ostyriga lockarne ur ansiktet och såg upp med ett leende. »O, han är icke det minsta tung», sade hon, »han är min bror». Kärleken var den kraft, som gjorde hennes börda lätt och kom henne att göra sin plikt väl. Om vi älska människorna, skall det icke blifva oss tungt att tjäna dem.

Förgät mig ej.

Redan innan blommorna fått sina namn vandrar Herren Gud en dag i Paradisets lustgård, och en ängel uppmanar alla blommor att uppmärksamt lyssna, ty Gud skulle tala till dem, och hvad han behagar kalla hvarje blomma, det skulle sedan för beständigt vara dess namn.

Och rosen lyssnar, och liljan lyssnar, och tulpanen lyssnar, och cactusen lyssnar — alla med spänd uppmärksamhet efter sina namn, och det göra alla blommorna.

Då nu alla hafva fått sina namn, så säger Herren till dem: »Mina barn! Upprepen hvar och en sitt namn, på det jag kan vara viss om, att I alla känna dem».

Och rosen säger sitt namn, och liljan säger sitt namn, och tulpanen säger sitt och cactusen säger sitt. Alla nämna sina namn för Herren, alla utom en enda liten blå blomma; hon kan icke. Men på herrns fråga framstammar hon ändtligen blyg och förvirrad sin ursäkt: »Ack, förlåt mig, käre Herre! Men jag var så intagen af din åsyn, din skönhet, att jag icke förmådde tänka på mig själf. Jag stod och tänkte blott på dig».

»Lilla blomma», var Herrns svar, »du har vunnit mitt hjärta framför alla Paradisets blommor. Jag vill gifva dig ett nytt namn. Du skall heta: »Förgät mig ej».

Små ting.

Jag är böjd att tänka, att ingenting är litet för Gud. I de små fina fjällen på fjärlins vinge, i en insekts öga, i de inom rosenknoppen tätt och symmetriskt hoplagda bladen, i den underbara vattenledning, genom hvilken ett blad får sin näring, uppenbarar sig hans hand, lika väl som i skapandet af en värld eller i de lagar, efter hvilka vårt planetsystem rör sig. Jag tager därför på ett bokstafligt sätt denna förmaning: »Låten i allting edra önsknigar vara kunniga för Gud». Och jag kan icke annat än se, huru rikligen och helt han hört mina böner äfven i små ting.

F. Buxton.

LORD.

Jag är nu gamla människans, men jag mins en hundhistoria, som inträffade då jag var sex å sju år, som hade den inträffat i går. Den är ej märkvärdig alls, men så snart jag tänker på den, komma tårarne i mina ögon och de ömma känslor jag äger börja vibrera. Vi voro flere syskon och jag är säker på att allesammans voro kära i djur, men jag älskade hundar mest, det tror jag bestämdt. Min far hade haft en trofast hund, som hette Lord, hvilken fick en svår sjukdom och låg i dagar orörlig utan att ens få en droppe vatten i

sig, men då far, som ett par tre dagar varit borta, hemkom, och hunden hörde bjällrornas klang och att en slåde stannade, och hörde fars röst, började han tjuta och vältrade sig ut genom ett par rum till släden under smärta, där han dog vid fars fötter. Så gammal jag är, glömmar jag det aldrig. Se'n ville far aldrig ha någon hund. Men barnasinnets är lättare tröstadt, det vet ej hvad konsekvenser är, och är i stånd att finna flera uppslag och hoppas alltid att allt skall bli bra. Det har hopp, men ingen erfarenhet af alla de återspeglingar en sorglig eller glad passage i tidigare lif kan komma att gifva. Efter en tid grät jag mig emellertid till en hund, trots far protesterade att börja med. Och naturligtvis kallade jag honom Lord, tänkande: »nu blir allt far så glad!»

Det var mig en riktig storslarf till hund. Och ju slarfvigare han var, ju duktigare tyckte och trodde jag honom vara. Jag trodde att han var en riktig herrskare när han trampade på mors klädning i trappan då hon stadd på väg från handkammaren bar ned mjölkfat, då han lade tassarne, sina stora tassar på hennes axlar och drack ur hela fatet — eller då han på rundeln ute på gården, där hö var utslaget till torkning, gräde ned min lilla syster och åt upp hennes aftonvardsmorgås. Sedan det var expedieradt stälde han sig helt lugnt att se henne krypa fram, då han viftande med svansen gjorde några glada krumbugter. Att han inte skulle få stryk för sina puts, det visste han väl. Om han ej alltid tilläts sova på min arm hela natten grät jag och kunde för trötthet ej lära läxorna dagen därpå. Ja, min Lord älskade jag så, att det ej fans ord beskriiva det, och som jag själf var en liten kälgris, hade och fingo alla lof att ha förbarmade med Lord. Men en dag — nu kommer sorgen — hade en bundt »stryksticker» fallit ned i kattmjölken, och då en af tjänstflickorna fick se det sade hon till den andra: »Släng det till den usla hunden! Men du tiger begriper du». Och de tego, tego i årtal. Det var länge, länge innan jag var i stånd att få reda på sanningen.

Emellertid blef hunden sjuk. Han blef liggande i köket och jag skulle upp och läsa för guvernanten. Men på »kvarten» sprang jag ned full af »hundtankar». Men hvar var han? Jag sprang rundt i alla rum, på gård och bakgård, i och under lador och se midt under en lada där djupa svåra tvärhjulkar, nära omöjliga att genomtränga, förefunnos, upptäckte jag en af Lords tassar. Han såg upprörd och ömklig ut. Jag kröp där jag låg raktlång i gruset baklänges dragande honom med en arm i sänder, så mina små krafter rent voro uttömda. Då fick ladugårdsflickan se mig och kom till min hjälp. Vi fingo in en halmkärfve i ladugården och buro dit Lord. Jag allarmerade nu hela huset och det blef för min ohäjdade gråt ren »generalsorg». Hela natten sprang jag ut och in för att hvar stund se om det inte kunde bli bättre. Barnasinnets tror som det vill ända i det sista, men fram på morgonen hade Lord pust ut sin sista suck, och jag grät väl en hel vecka så att jag ej kunde läsa. I mellanstunden då jag höll upp med gråtandet hade jag väl kommit på den tanken att bara Lord fick »personalia» skulle det bli bättre. Jag trodde nog att djur skulle behandlas som människor. Jag var vand att i prästgården se (min far var präst) att de bedröfvade skulle ha tröst. En söndag efter gudstjänsten satte jag mig på pastorexpeditionen vid dörren och väntade att far skulle fråga hvad jag ville. Om en stund såg han upp och raspanet med pännan upphörde. Jag hvarken tordes, kunde, eller orkade se

upp. »Hvad du gråter barn, hur är det fatt?» hörde jag hans milda älskade stämma. Jag kunde på en stund ej svara. »Kom till far och säg om Lordsorgen alltjämt är så stor?» »Ja!» Och jag fick armarna om hans hals, »men om han bara fick sin personalia af versar så kanske det blefve bättre?! Tror inte far det?!» Och far log med en tår i ögat och det fick väntas med middagen där nere. Jag ser än i dag när far tog fram ett papper och det var så tyst att jag knappt torde andas och jag satt som på nålar att något afbrott skulle ske. Det skedde ej och efter en stund vände sig far om och säger: »Tultan min, kom hit!»

Och så läste han med ljudelig röst:

»Och lille Lord har nu lekt ut,
men barnens gråt vill ej ta slut.
Vi mistat sommarvännen vår,
ej sådan lekkamrat att finna stür.

Han var vår vän i äng och hund,
det fans på jord ej sådan hund,
vi delt med honom glädt vårt bröd,
men ack! nu är vår älsklång död.

Hvem följer oss nu mera här,
när rosor samlas och vi plocka bär,
han munnen full af rosor bar
och barnens trogna vakt han var.

En sorg i barndomsår det är,
att mista vän, så kär, så kär,
den vän han mistat vet det väl
hur sorgen käns i barnets själ.

En gång skall Lord till gravvård få
en kulle full med rosor på,
och vi ska' offra tårar där
åt vännen, som oss var så kär.»

Och en kulle i björklunden fick han sedan pälsen dragits af. Dit har vallfärdats med i oändlighet många rosbuketter begjutna med sörjande barnatårar.

Pälsen hade jag i ungefär tio år, tills den vid en eldsvåda gick åt, men jag ser den där den hängde på vinden. O! så många gånger jag stannat då jag skulle hemta något från vinden och både klappat och kysst den döda pälsen.

O! så mycken trohet det fans i Lord. Tänk om han hade fått en bättre uppfostran. Men den som trodde att han var utmärkt, det var jag!

Han följde mig hvarst jag gick, om dagen i mitt arbete, om natten i min dröm. Min mor visste nog inte hvad det ville säga att jag på den tiden ägde en riktigt hel kappa eller klädning, ty det drog Lord försorg om, ity, att när han ej fick ha min hand i mun, höll han sig bitande fast i kläderna och det gick undan i bae-karne det vill jag lofva och så gick det fort nog att bli trasig. Men det kunde ej hjälpas.

Käre lille Lord, tusen gånger har jag glömt allt detta, men tusen sinom tusende gånger har minnet hägrat upp igen och kommer att hägra igenom hela lifvet.

Barnaglädje eller barnasorg bära de djupaste, de outplänligaste intrycken. Se därför alltid till att sådden i barnasjälen är af den art, att den kan få lefva i sinnet så, att tro, hopp och kärlek i ett godt hjärta är minnets himlastege. hvarpå du efter jordelivets växlingar med frid kan vallfärda och bestiga, då du trött lägger ned din vandringssaf.

A. N.

I sommartid.

Nu sommarn är kommen i skog och i dal
och trasten är åter i grönskande sal
och leker i härliga toner.

Han kom hit från södern, från blommor-
nas land,
då kylan i norden flög bort från dess
strand,
han kom hit från varmare zoner.

Nu blomman, nyss vissnad, gått upp ur
sin graf,
och gifver så ymnigt af vällukt ett haf,
där härlig hon prunkar ur jorden.
Och glittrande vågen afspeglar det blå,
och utsådda säden i ax synes gå
i sommarn, så kort uti norden.

Snart höstdagar komma i vindarnes spår,
och hasta sitt täcke på fågringens bår
och lära oss glömma, försaka.
Dock, härliga sommar, lef kvar i mitt
bröst,
och skänk mig din njutning, din fågring,
din tröst,
tills lifvet tar lånet tillbaka.

Minor.

Midsommar.

Skiss af

Halfdan Skog.

Solen kastade sina strålande ljusknippen öfver den blomsterdofande näjden. Uppe i det blå jublade en bevingad sångarskara, medan humlor och bin med sitt monotona surrande flögo från blomman till blomman. Nere på den grönskande ången trafvade några hästar i yster lek, under det korna uppe i hagen sökte skuggan under de täta furorna.

Det var midsommar!

Invid skogsbrynet — speglade sig i den lilla insjöns klara vatten — aftecknade sig det hvita kyrktornet mot den på andra sidan liggande mörka barrskogen, medan sammanringningen, fulltonig och klar, ljöd ut öfver näjden.

Årets nattvardsungdom skulle i dag konfirmeras, efter det de söndagen förut »läst på gången», och så många af församlingsborna, som möjligtvis kunde, besökte därför i dag kyrkan.

Framför altaret stod den gamle komministern. Han hade innehaft sin anspråkslösa komministratur nära trettio år. Fattig var han, och en stor familj hade han att försörja, men alltid, då han blifvit uppmanad att söka pastorat, hade han svarat, att han trufdes så godt där han var och att han icke kunde skiljas från dessa människor, som han älskade så högt och som älskade honom tillbaka. Han hade sett en stor del af dem växa upp, han hade konfirmerat nästan hvarenda en. Hur skulle han kunna öfvergifva dem?

Hög och allvarlig ljud hans stämma i tämp-
let, när han efter syndabekännelsen uttalade sitt:
— Ära vare Gud i höjden, frid på jorden
och människorna en god vilja!

Det kändes som om han med lofsången velat
rycka åhörarna med sig upp till högre, ljusare
rymder.

Just då inträdde genom vapenhusdörren en
vagabond, en ruskig skepnad, som sakta smög
sig in i bänken bakom en af de pelare, som
uppburo orgelläktaren. Han betraktade oafvänt
prästmannen där framme och det tycktes som om
han velat suga i sig hvarje ord, som kom öfver
dennes läppar.

Så började predikan.

Enkelt, så att en hvar kunde förstå det,
tolkade predikanten dagens evangelium. Inga
tomma fraser, inga oratoriska blommor, samman-
flätade på ett konstnärligt sätt! Nej, sanningarne
framställdes så enkelt och lättfattligt, men det
kändes att de framburos af en levande tro, en
innerlig förtröstan på den himmelske fader, om
hvars kärlek predikanten talade.

Och då han till slut vände
sig till de unga, skildrande de
frestelser, mot hvilka de hade
att kämpa, men också hänvi-
sande dem till den hjälpare, på
hvilken han själf förtröstade,
syntes alla djupt rödda. Vaga-
bonden där nere under läktaren
böjde sig ned mot bänken, un-
der det stora, klara tårar fuk-
tade de kinder, på hvilka brott
och last tryckt sin stämpel.

Säkerligen ihågkom han den
tid, när han själf — en oskyl-
dig yngling — konfirmerades.
Ar hade sedan dess förflutit, år
— under hvilka han glömt allt
för att endast »njuta», njuta af
lifvet.

Men nu hade han »njutit»
nog; nu var han öfvermått, led
vid allt! Nu kände han, att de
taggar, som dolts under nöjets
rosor, endast söndersargat hans
själ, dödat hans bättre jag.

Nej, ännu var det icke
dödt! Han kunde ju ännu falla
ängerns tårar!

Inbjudningspsalmen spela-
des, och de unga stego upp och
närmade sig altarrunden, där
de böjde sina knän. En stilla
andakt rådde i hela kyrkan.

Och psalmsången ljud i
tämplet:

Och nu, hvad kval och nöd som hälst
mig här till möte ila,
låt du mig, från all våda frälst,
uti ditt sköte hvila!
Låt oskuld, fromhet, redlighet
betrygga mina öden,
och hopp till din barmhärtighet
förljufva själfva döden!

Det blef en stor rörelse i kyrkan.

Trashanken hade rest sig från sin plats och
med skyndsamma steg närmade sig äfven han
altarrunden. Man reste sig upp i bänkarne för
att se hvad han skulle företaga sig.

Längst borta vid nummertafeln fans en plats
ledig. Han gick dit, störtade på sina knän som
om han stått i beredskap att företaga något ondt
samt böjde, snyftande, sitt huvud.

Den gamle komministern såg förvånad upp.
En våldsamt darrning öfverföll honom och det
såg ett ögonblick ut, som hade han varit färdig
att tappa paténa. Snart återfick han dock sitt
vanliga lugna, milda utseende.

Och när han kom till den knäböjande tras-
hanken, gick han honom icke förbi, utan uttalade
äfven öfver honom:

— Jesus Kristus, hvilkens lekamen du anam-
mar . . .

Och när landstrykaren sedan reste sig upp
och kastade en blick på den förvånade mängden,
strålade hans ögon genom tårarne af sällhet och
frid. Och han återvände lugnt till sin plats un-
der läktaren.

Gudstjänsten var slut.

Från orgelläktaren brusade »utgångsmarschen»,
men ännu satt vagabonden kvar på sin plats.

Då kom den gamle komministern ut ur sakri-
stian. Hans blickar irrade spjåande omkring i
tämplet, tills de stannade på den sällsamme natt-
vardsgästen.

Så lopp han fram till honom och när han
kom i närheten, reste sig landstrykaren.

— Förlåt! . . . Förlåt! stammade han, i det
han med ett bedjande uttryck såg på den gamle.

Men komministern slöt honom i sin famn
och sade:

— Jag kände igen dig . . . Jag visste, att
du till slut skulle komma åter . . . min son . . .
min son!

Och stora glädjetårar fuktade de infallna
kinderna.

Men när de sedan, arm i arm, gingo öfver
kyrkogården, drog sig den tätt sammanpackade
och undrande folkskaran vördnadsfullt åt sidan,

Blomsterplockningen.

Stackers Signe, hon hade tillbringat den
vackraste delen af våren i sjuksängen.
När hon nu tillfrisknade och åter fick
krafter, talade hon om blommorna och frågade
om de voro lika sköna som året förut. Ty hon
älskade blommor så mycket, men kunde ej gå
ut och plocka dem. Då tog Axel, den sjuka
flickans bror, en liten korg och hviskade till sin
mor: jag skall bära hem till henne de vackraste
blomster. Och så gick han för första gången ut
på fältet. Ty så länge hans älskade syster låg
sjuk, ville han ej öfvergifva henne. Nu tyckte
han, att våren aldrig varit så skön. Ty han såg
och kände honom med ett fromt och kärleksfullt
hjärta.

Den glade gossen sprang uppföre och utföre
höjderna, från den ena blomman till den andra.

Hans själ var så glad som den
blåa himmelen öfver honom, och
hans ögon glänste som en från
berget flytande källa. Ändtligen
var hans korg full med de här-
ligaste blomster, och ofvanpå
låg en krans med smultron, lik-
som pärlor uppträdda på ett
grässtrå. Leende såg den lyck-
lige gossen på sin fulla korg,
och lade sig att hvila på moss-
bädden i skuggan af ett lum-
migt träd. Här betraktade han
den sköna näjden i vårens glans
och dess tusenfaldiga blommor
och hörde lärkans härliga sång.

Ändtligen tröttnade hans
sinnen att njuta — och han
inslumrade.

Stilla hvilade den menlösa
gossen. Men ett åskväder ut-
bredde sig öfver himmelen;
mörkt och tyst uppreste sig
molnet; blixtrar ljungade och
dundrets stämma kom allt när-
mare. Plötsligt susade vinden i
trädets grenar. Då vaknade
gossen och förskräcktes.

Redan föllo tunga regndrop-
par genom trädets löf. Då tog
gossen sin korg och flydde. —
Åskan var öfver hans hufvud.
Regnet och stormen togo öfver-
hand och dundret rullade för-
färligt. Knappt förmådde han
fortsätta sin väg. Hastigt fat-
tade en väderil korgen i gos-
sens hand och förströdde alla
hans samlade blomster.

Sedan han åsatt sköflin-
gen, slungade han med vrede
och harm den tomma korgen
ifrån sig. Gråtande och genom-
våt uppnådde han slutligen sina
föräldrars boning.

Snart saktade ovädret sig och himmelen
klarnade åter. Fåglarne begynte ånyo sin sång
och landmannen sitt arbete. Luften hade blifvit
renare och svalare, och ett mildt lugn häskade
i dalen och på höjderna. Från det nyss vattnade
fältet uppsteg friskhet och vållukt. Allt tycktes
hafva blifvit förnygradt, liksom naturen nu först
kommit ur den kärleksrike skaparens händer,
och fältets inbyggare blickade upp med tacksam
glädje till det aflägna molnet, som hade skänkt
jorden välsignelse och trefnad.

Stormar rena luften; från det dystra molnet
nedstiger himmelens välsignelse. Lidande och
strid bilda jordens son och förädlingens frukt
födes hos honom.

Snart lockade en klar himmel den skrämde
gossen ånyo ut på fältet. Med blygsel öfver sin
vrede gick han tillbaka för att uppsöka sin bort-
kastade korg och fylla den med nya blommor.
Äfven han själf kände sig upplifvad. Den sva-
lare luftens fläkt, fältens ånga, trädens lif, skogens
sång, allt tycktes honom efter åskan och det
uppriskande regnet vara dubbelt skönt. Och
medvetandet af hans häftiga och orättvisa miss-

Skogsparti.

medan alla hufvuden blottades för den gamle
afhållne komministern och hans son.

Och solen kastade fortfarande sina strålände
ljusknippen öfver den blomsterdoftande näjden.

Men inne i det lilla enkla herdetjället rådde
frid och midsommarstämning.

Du släppe obetänt ej något ord från tungan,
En slungad sten igen ej vänder om till slungan.

När män'skan säkrast är, är faran just som störst,
Och fallet djupast blir när man förhäft sig först.

* * *

Hvarje liten myra anklagar den late.

* * *

Hvarje uppspirande lilja visar oss hän till Gud.

nöje gjorde hans glädje mildare och mera blygsam.

Jordisk glädje behöfver den bittra omväxlingens krydda till föda och förädling.

Annu låg korgen vid kullens sluttning. En buske hade kvarhållit och skyddat den för vindens våldsamt. Tacksamt betraktade gossen denna buske och lossade sin korg, men huru glad var icke hans förvåning, när han blickade omkring sig. Fältet glänste som en stjärnhimmel. Regnet hade framlockat tusende nya blommor, öppnat tusende knoppar, och på bladen pärlade daggdropparna. Axel svärmade omkring som ett bi och plockade nya blommor.

Nu sänkte sig solen till nedgång, och den glade gossen sprang hem med sin af de friskaste blomster fulla korg. Huru förtjuste honom icke hans blomsterskatt. Den nedgående solen bestrålade hans glada ansikte under hans hemvandring. Men ännu gladare lyste hans ögon, då han hörde den ömma systemens tacksägelse och glädje.

Barn, frågade modern, är inte den glädje vi bereda åt andra ändå den skönaste äfven för oss själfva?

En narr?

Skizz af T. *.

En kväll i början af December stod en ung man på Karlavägen och inväntade spårvagnen, som skulle gå nedåt. Han var synbarligen missbelåten med det kalla vädret och yttrade småsvärjande sitt missnöje med den gemena otur han alltid hade att få vänta på spårvagnen.

— Och det just när han hade som mest brådtom.

Hans otålighet steg med hvarje sekund och hade redan nått en ganska betänklig höjd, då han oförmodadt hörde en manlig stämma, som glatt helsade honom med ett:

— God afton, Torsten! Hvert-hän så här dags?

— Är det du, Fredrik! Tjänis! — svarade Torsten tryckande vännens hand smått förlägen.

— Det är rasande kallt i kväll, fortsatte han därefter utan att besvara den till honom ställda frågan.

— Men hvar har du varit, Fredrik? Du ser ju fasligt medtagen ut.

— Gör jag, svarade Fredrik undvikande. Men du gaf mig ju intet svar på min fråga, fortsatte han och fattade vännens arm.

— Du gaf mig icke heller något svar på på min. Och nu kommer spårvagnen, ser du. Och jag måste i väg.

Torstens röst lät en smula otålig och han sökte göra sig lös från vännens arm. Men Fredrik tog blott fastare tag om hans och svarade lugnt:

— Jag frågade dig först. Men det gör detsamma. Du kan gärna invänta nästa vagn. Jag gissar att du ej har så skyndsamt, som du låter påskina.

— Du har alltid haft en besynnerlig lust att spela mentor, svarade Torsten häftigt. Men jag kan försäkra dig, att jag ej tillåter någon — icke ens dig — att blanda sig i mina enskilda angelägenheter. Jag tänker sköta mig själf och ansvarar icke inför någon för mina privata förhållanden. Och dessutom så —

— Så talar du nu tvärtemot hvad du tänker, inföll Fredrik torrt, utan att bry sig om vännens häftiga replik. — Så mycket känner jag dig. Men kan du gissa, hvar jag har varit? fortsatte han därpå i en gladare ton.

— Omöjligt, såvida du icke åter gjort en likadan galenskap, som då du stod på torget och sålde strumpor och förkläden åt madamen, medan du på egen bekostnad lät köra henne hem. Och inte nog därmed! Se'n sprang du hos henne hvarenda dag tills hon blef frisk. Tycker du, att det är förståndigt — din narr.

— Nej, du! Det är det inte — i dina ögon. Men jag kan försäkra dig att gumman tyckte ganska bra om mig.

— Det tror jag nog och jag gratulerar dig

— Men det är i alla fall ett ganska helosamt nöje, som jag kan rekommendera åt dig på lediga stunder.

— Nej tack, du! »Jeppe var ingen narr.» Men säg mig, hur kom du på den befängda idéen, frågade Torsten nyfiket och lät åter en spårvagn fara förbi.

— En mycket enkel sak försäkrade Fredrik. Jag har lärt känna en ung gift man, som länge gått utan arbete, tills han slutligen fick ett par tre vedställen. Nu gälde det för honom att få veden huggen så fort som möjligt, för att få ut pänningar till hyran som snart skall betalas. Och —

— Därför gick du och hjälpte honom och offrade af din dyrbara tid, som du så väl hade bordt använda vid skrifbordet, inföll Torsten småleende. — Medgif att du är en narr, Fredrik, tillade han därpå försmädligt.

— Kanhända, svarade denne dröjande. Men jag fruktar att du i morgon anser dig vara en större narr än jag.

— Hur så, utbrast Torsten och såg vännen skarpt i ögonen.

— Du skall i kväll ut och fästa?

— Hur vet du det?

— Det förstod jag strax, då jag märkte att du ville komma ifrån mig så fort som möjligt.

— Du är odräglig. Hvad har du med mig att göra, utbrast Torsten.

— Jag är din vän, Torsten.

Här antog Fredriks röst ett varmt tonfall, som den ej haft förut.

— Du är en efterhängsen fantast och —

— Och en narr, som i alla fall är din vän och vill ditt väl, ifylde Fredrik och tryckte varmt vännens hand. —

— Du vet att det är sannt hvad jag säger, fortsatte Fredrik, då Torsten icke svarade. Och behöfver du någon gång en vän, så kan du lita på mig. Farväl för i kväll! Jag skall icke uppehålla dig längre. Men lofa mig att icke dricka för mycket.

Torsten tryckte stum sin väns hand och hoppade upp i spårvagnen. Han var både förtretad och skamsen; förtretad öfver att han var så lätt genomskådad och skamsen öfver att inför sig själf nödgas erkänna Fredriks både moraliska och intellektuella öfverlägsenhet. Men ehuru Fredriks öfverlägsenhet många gånger plågade honom och sårade hans egenkärlek, måste han likväl högakta och värdera honom. Och sällan hade han varit så uppbrusande och häftig som i dag; och det oaktadt Fredrik icke sagt honom ett ondt ord.

Han kände sig för ett ögonblick hågad att hoppa af spårvagnen och slå hela nöjet ur hågen. Men då kom han ihåg sitt löfte till kamraterna;

dem kunde han naturligtvis inte bedraga.

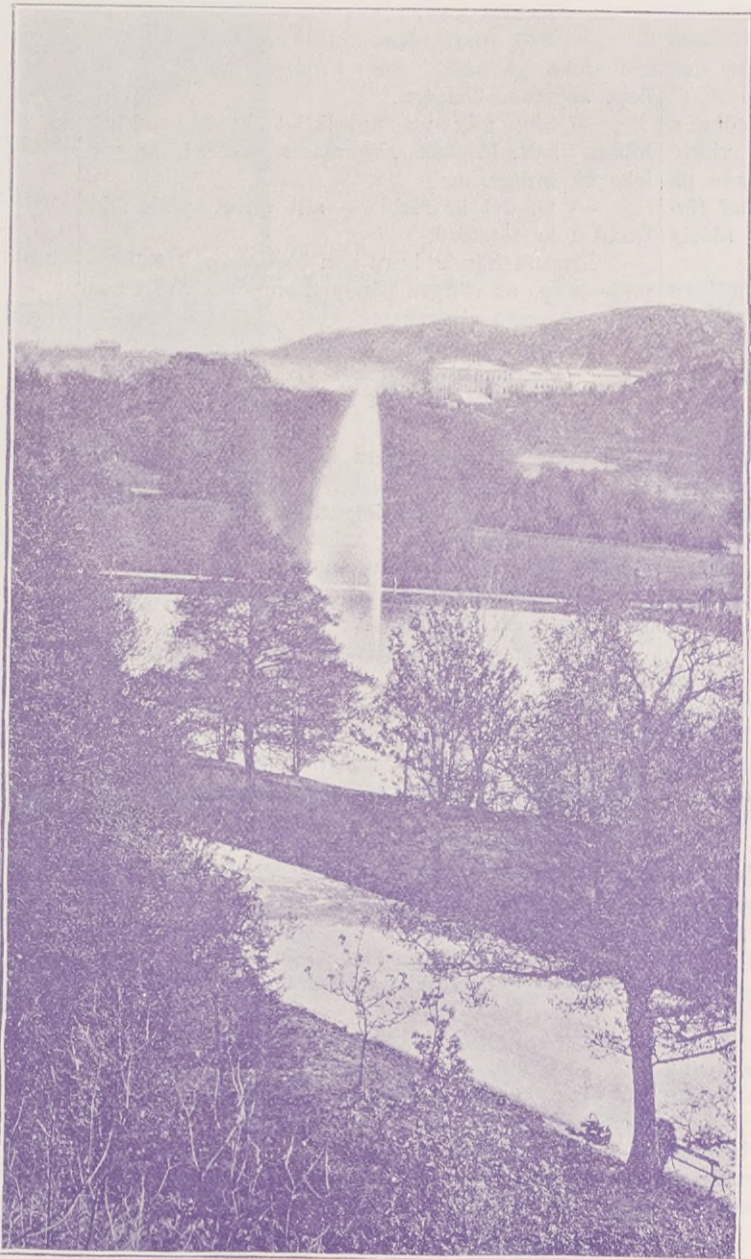
Och hvem i världen kunde vara ett sådant helgon som Fredrik. Man behöfde väl någon gång roa sig en smula, när man dagen om satt på kontoret och knogade. Det betydde väl ingenting för en gång. »En gång var ju ingen gång.» Bah! Det var inte lönt att tänka på den saken längre.

Och så bytte han om spårvagn vid Humlegården.

Fredrik hade en stund stått och sett efter den bortåkande vännen; men därefter vände han om och, i stället för att gå hemåt, vände han af nedåt Nybrogatan och försvann snart i en portgång. Tre trappor upp i huset inne på gården ringde han på.

En ung flicka kom med en lampa i handen och öppnade för honom.

— Är det ni, hr Fredrik, utbrast Torstens syster, och ett gladt leende spred sig öfver de fina, bleka dragen, och de stora drömmande blå ögonen strålade för en sekund för att strax återtaga sitt drömmande uttryck.

Vy af Slottsskogen i Göteborg.

till din nya eröfring, kvinnotjusare. Jag är alls icke svartsjuk gäckades Torsten skrattande.

I detsamma nalkades en annan spårvagn och han blef åter otålig. Men Fredrik grep fastare tag om hans arm och frågade i samma ton:

— Nå, vill du inte veta hvar jag har varit i kväll?

— Jo visst. Men du får raska på, om jag skall höra dig till slut.

— Nåväl. Jag har varit och huggit ved.

— Huggit ved!? Är du rent af galen, Fredrik?

— Nehej! Inte ett dugg, svarade denne muntert.

— Ah! Nu förstår jag. Du vill efterlikna den store Mr Gladstone, som mellan regeringsomsorgerna roade sig med att fälla timmer på sitt gods. I sanning genialiskt! Jag bugar mig i stoftet.

Här lyfte Torsten försmädligt på hatten och tillade:

— Skada blott att du har så föga utsikt att bli — premierminister.

— Jag kommer väl inte olägligt, frågade Fredrik och tryckte hennes hand.

— O nej! Ni vet ju att ni alltid är välkommen, svarade den unga flickan och besvarade hans handtryckning.

— Jag vet att ni alltid är mycket god, försäkrade Fredrik, medan de slogo sig ned vid bordet i det enkelt möblerade rummet, som tillika fick tjänstgöra som förmak, arbetsrum och sängkammare.

Den unga flickan svarade ingenting härligt, utan tog upp sitt handarbete och fästade sina blickar oafvänt på detta.

Den första glädliga frimodigheten hade hastigt förbytts till blyg tillbakadragenhet. Måhända var det det egendomliga i stundens situation: att vara ensam med en ung man så sent på kvällen, som vållade denna tillbakadragenhet. Det hade aldrig hänt förut, ty Torsten hade alltid brukat vara hemma, då Fredrik kom på besök. Och nu stod det med ens klart för henne att hans besök åtminstone denna kväll icke gälde honom utan henne, ty han hade ju icke ens frågat efter Torsten.

Fredrik kände sig pinsamt berörd af denna blyghet, som han förr icke sett. Han visste icke hvad han skulle tänka, men han kände på sig att han begått något felsteg. Han blef förfärligt beklämd och önskade att han aldrig kommit dit.

— Torsten är icke hemma, yttrade slutligen Anna efter en pinsam paus utan att uppslä ögonen.

Nu förstod Fredrik hela vidden af sin obetänksamhet. Huru kunde han vara en sådan åsna att vilja utsätta Anna — Anna för illvilliga människors skvaller. Ehuru han visste att han kommit i de mest rena afsikter, gjorde han sig dock de bittraste förebråelser för sin oförlätliga dumbhet. Och så tyckte han sig höra Torstens gäckande stämma: »Fredrik, du är en narr». Och han sade ännu en gång till sig själf att han var en åsna, den största åsna som fans.

Huru skulle han nu bära sig åt? Han, som så väl brukade kunna beherska sig och alltid varit herre öfver situationen, stod nu fullkomligt tafatt. Och nu först stod det riktigt klart för honom huru högt han älskade denna unga, finkänsliga kvinna, just nu, när han trodde sig mista henne. Slutligen bröt han tystnaden och yttrade med af rörelse darrande stämma:

— Förlåt mig, fröken Anna. Jag visste att Torsten icke var hemma. Jag mötte honom på gatan. Men jag visste äfven att ni var orolig för hans skull. Och jag skyndade hit, ty jag trodde, — jag hoppades kunna fördrifva en ledsam stund för er. Jag tänkte i min enfald icke på det ogrannliga i mitt handlingssätt. Jag tänkte endast — på er. Men jag förstår nu huru enfaldig jag varit. Torsten hade allt rätt, då han kallade mig en narr.

Och han log bittert, men kände sig dock betydligt lättare till sinnes, sedan han gjort denna beklännelse. Han visste att han talat sanning. Hon måste ju tro honom på hans ord.

Men tänk om — — —

En hemsk tanke flög genom hans hjärna. — Tänk om hon icke trodde honom!

Under det han talade hade han icke vågat se på Anna. Men nu måste han hafva visshet och han blickade ångestfullt upp i hennes ansikte.

Ja, där satt Anna, men med leende läppar och sina strålande ögon fästade på honom med ett uttryck, som han icke hade sett förut och som han icke vågade uttyda, men som kom hans hjärta att klappa i svindlande fart.

Återigen hade han ju varit en narr. Huru kunde han för ett ögonblick tro att en så renhjärtad flicka som Anna kunnat anse honom för en simpel lögnare.

Men hans hjärta jublade och han utbrast:

— Ni är då icke ond på mig, Ann — — fröken Anna?

Fredrik rodnade som en skolpojke, men Anna blott smålog och skakade på huvudet.

— Ack nej! svarade hon slutligen, då hon såg Fredriks förlägenhet. — Jag har ju blott en ny erfarenhet af ert goda och uppoffrande hjärta.

Fredrik reste sig och räckte henne handen.

— Farväl, herr Fredrik! Och välkommen en annan gång — —

— När Torsten är hemma, ifylde Fredrik. — Farväl fröken Anna!

Och så tog han öfverrocken på sig och gick, medan Anna lyste med lampan i den öppna dörren.

* * *

Klockan hade ännu icke slagit sju följande morgon, då Fredrik vaknade af att någon knackade på hans dörr och Torsten trädde in. Han såg blek och förstörd ut och kastade sig med en tung suck på en stol och dolde ansiktet i sina händer.

— Har du varit hemma i natt? frågade Fredrik genast, ty han anade det värsta.

— Nej, suckade Torsten. — Jag har gått gata upp och gata ned halva natten.

— Hvarför gick du icke hem?

— Jag kunde icke, pustade Torsten.

— Kunde icke? Var du så drucken?

— Nej, nej! Men jag kunde icke — jag kan icke gå hem. Ack, Fredrik, jag är en usling, snyftade Torsten.

— Säg mig nu uppriktigt hvad som har hänt, bad Fredrik allvarsamt. — Det är väl icke så farligt.

— O, det är förbi — allt förbi! Hela min framtid är förstörd.

Fredrik kände huru han bleknade. Han hoppade upp ur sängen, lade handen på vännens axel och sade allvarligt:

— Du har spelat, Torsten?

— Ja, suckade denne.

— Spelat bort hela din kassa?

— Ja!

— Och kanske mera till?

— O, det är förfärligt.

— Hvar fick du pengarna? frågade den ovekliga Fredrik. — Jag måste få veta hela sanningen, om jag skall kunna hjälpa dig.

— Ack, du kan icke hjälpa mig, Fredrik, hur gärna du än ville.

— Bry dig icke därom! Svvara blott på min fråga.

Torsten, som genom vännens lugn någorlunda sansat sig, började berätta, huru de först hade druckit ganska tappert. Sedan hade de eländiga kortlapparna kommit fram, och det blef hans olycka. Han vann och förlorade, vann och förlorade, tills han förlorade hvartenda öre, t. o. m. de femtio kronor, som han dagen förut uppburit för sin principals räkning. Och nu var han en förlorad usling. Han vågade icke gå hem och se sin syster; — förr ville han dö.

Och den stackars Torsten snyftade som ett barn.

Fredrik gick af och an på golvet ett par slag.

— Ännu en sak, Torsten? Visste någon af dina kamrater hvems pänningar du spelade bort?

Nej! Ingen enda!

— Gud vare lof! Då kan allt ännu bli bra. Men nu måste du lyda mig i allt, om jag skall lyckas rädda dig.

— Gärna! Äfven om det gälde att hoppa i Norrström, försäkrade Torsten i sin förtviflan. — Lugna dig, min gosse! Det skall du i inget fall göra. Äfven om det såge aldrig så mörkt ut, förmanade Fredrik — Den första order du får är, att du lägger dig i sängen där och soffer. Du har en och en half timme på dig. Jag väcker dig klockan nio. Sedan får du närmare order.

Med beundransvärd beredvillighet åtlödde Torsten denna första befallning.

— Det går ju galant att lyda order, skämtade Fredrik.

— Ack, Fredrik! Jag har icke förtjänat så mycken tillgifvenhet af dig.

— Lappri, det är hvad framtiden skall utvisa, svarade Fredrik förtröstansfullt.

Torsten svarade ingenting, och snart förkunnade jämna, tunga andetag att han sof.

— Han måste räddas, mumlade Fredrik för sig själf. — Både för sin egen och Annas skull. Stackars Anna! Hvilken förfärlig natt har hon ej haft. Hon måste genast underrättas.

Och han satte sig ned och skref en biljett, hvori han besvor henne att icke oro sig. Torsten var hos honom. Klockan tio skulle han gå

till kontoret, men kom troligen hem till middagen. Allt väl.

Sedan smög han sig ut till sin värdinna, som lofvade att genast gå med brevet till adressaten.

Därefter slog han sig ned vid skrifbordet, mumlande för sig själf:

— Här skall knogas. Jag måste hafva skizzen färdig, om jag skall kunna få ihop pengar. I annat fall får jag väl lof att taga ut de fyrtio kronor, som jag sparat ihop till en ny kostym, och försöka att skaffa de återstående tio på något annat sätt. Han måste räddas.

Och så började han att arbeta med brinnande ifver.

Klockan nio väckte han på Torsten. Och han hann knappast röra vid honom, förrän denne sprang ur sängen med en ifver som rent af förvånade Fredrik. Väl vore han mycket blek, men hans rörelser visade icke ringaste spår af trötthet.

— Du ser ju ganska kry ut, sade Fredrik uppmuntrande.

— Mätte väl det, då man soffit så godt som jag, svarade Torsten. Men rösten hade ett så besynnerligt tonfall, som rent af skrämde Fredrik.

— Du är nervös, Torsten. Du behöver medicin.

— Nej tack, du! Allt hvad jag behöver är att göra toalett.

Fredrik svarade ingenting, utan lät honom hållas.

På fem minuter var han färdig och förklarade sig redo att taga emot order. Det låg en sådan ovanlig beslutsamhet i hans uppträdande, som Fredrik aldrig sett förr.

Men han reflekterade icke vidare öfver den saken, utan sade helt godmodigt:

— Nåväl! Då är det bäst att du går till kontoret som vanligt. Grosshandlaren kommer ju icke förrän half tolf och innan dess är jag där och hoppas ha klarerat saken. Adjö med dig, Torsten! Och var lugn!

— Adjö, svarade Torsten, nickade och skyndade ut.

Han var mycket besynnerlig, men det var antagligen till följd af nattens äfventyr, mumlade Fredrik och satte sig åter till skrifbordet.

Klockan half elfva hade han slutat sitt arbete.

Nu hinner jag likväl inte upp till förläggaren och till kontoret före half tolf. Jag måste väl tillgripa den andra utvägen. Och här gäller likväl att raska på.

I flygande fläng klädde han sig, och så bar det i väg. — — —

När klockan fattades ett par minuter i half tolf, steg Torsten upp från sin pulpet, gick ut och stälde sig på trappan. Nästan samtidigt syntes Fredrik komma skyndsamt gående längs Skeppsbron.

— Se där står Torsten på trappan! Det var dumt. Nu observerar han kanske att jag är utan öfverrock, reflekterade Fredrik, medan han gick. —

— Det var bra att du passade på, Torsten, så slapp jag att gå upp. Här har du pengarna. Grosshandlaren har icke kommit än, frågade Fredrik brådslande.

— Nej! svarade Torsten kort, och åter hade han detta besynnerliga uttryck i sitt ansikte, som på morgonen skrämde Fredrik. Det låg någonting hårdt och kärft öfver hela hans väsen.

Hvilken besynnerlig förändring på några timmar tänkte Fredrik, men sade ingenting utan uppmanade honom blott att så fort som möjligt söka blifva fri från kontoret och skynda hem, hvilket han också lofvade, ehuru i samma kärfta ton som förut.

Adjö med dig, Torsten!

Adjö!

Och vännerna skildes.

* * *

Ungefär vid sextiden på kvällen ringde det på hos Torsten och Anna uppe Nybrogatan N:o 00. En skär rodnad spred sig öfver Annas ansikte, då hon hörde ringningen. Hon tog lampan och gick att öppna.

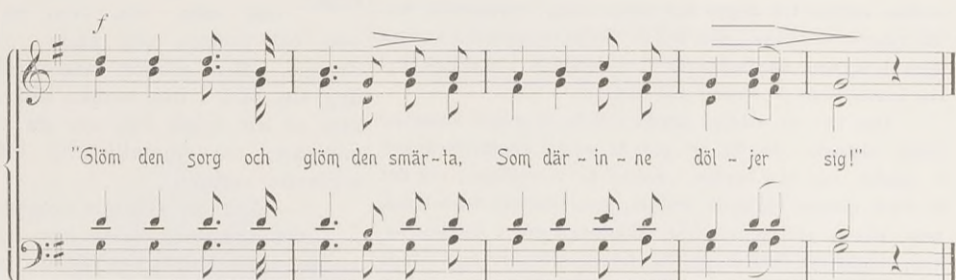
— Är Torsten hemma, frågade en glad stämma.

I Aftontid.

Något långsamt.

Ord och musik af Gustaf Rydellius.

2.

Aftonrodnan breder
Sig på himmel blå;
Kvällfrid susar neder
Mildt till alla, stora, små.
Stilla, ljufva aftontimma,
Var välkommen hit igen!
Stjärna klar, som synes glimma,
Dig jag hälsar som min vän!

3.

Du, o aftontimma,
Är de tröttes tid.
Låt oss då förnimma
Stilla ro och aftonfrid!
Gode fader, gif oss hvila,
Hugna oss med stilla ro
Och i tanken låt oss ila
Dit, där frid och sällhet bo!

4.

Bortom stjärnors hvimmel,
Bortom skyars värld,
Hän till fridens hvimmel
Och till hvilans rätta härd
Låt oss uti drömmen svinga
För att njuta där en stund
Försmak af hvad du vill bringa
Sist där ofvan jordens rund!

5.

Och — när kvällen stundar,
Ljfvets kväll, en gång
Och när ögat blundar
Uti sömn oändligt lång —
Låt vår ande bärgad ila
Dit där sol ej nedergår
Och där evig ro och hvila
Trötte anden förestår!

— Pst! Han sover, hviskade Anna. Hon såg icke alls ledsen ut. Tvärtom. Endast på ögonen kunde man se att hon vakat och kanske gråtit.

Fredrik gjorde denna observation medan han tog rocken af sig, under det Anna lyste honom.

— Stig in, hr Fredrik. Jag visste att ni skulle komma i kväll.

— Visste ni? Hur kunde ni veta det, frågade Fredrik, medan han slog sig ned på sin vanliga plats.

— Det är icke endast ni, som har hjärta, svarade Anna och satte sig midt emot honom. — Och jag tror att det är med hjärtat man anar.

— Kanhända, svarade Fredrik undvikande. — Men hur är det med Torsten?

— Nu sover han som ett godt barn. Staccars gosse! Det kunde han behöfva efter en sådan natt.

— Han har således omtalat allt?

— Ja allt! Och mycket mera till, försäkrade Anna, under det ett skälmskt leende drog öfver hennes ansikte, som för öfrigt i dag var mindre blekt än vanligt.

— Mera till? Hvad menar fröken Anna?

— Jag menar att han äfven bekänt edra dårskaper, min herre.

— Mina?

— Ja just edra, herr Fredrik. Hör nu på! Han omtalade ert äfventyr med torgmadamen och —

— Ah, utbrast Fredrik och blef helt lätt om hjärtat.

— Och vidare den där besynnerliga vedhuggningshistorien, som förklarar hvarför ni såg så oborstad och trött ut i går kväll.

— Den bofven! utropade Fredrik och låtsade se mäktiga förgrymmad ut. Är det inte slut snart på mitt syndaregister, fröken Anna?

— Inte på långt när, min herre. Han omtalade en hel del andra »galenskaper, som den narren, Fredrik, haft för sig».

— Jag fattig, syndig människa, suckade Fredrik.

— Afbryt mig inte, min herre! Ännu är det icke slut.

Fredrik satte armbågarna mot knäna, gömde ansiktet i händerna och tycktes se djupt förkrossad ut.

— Han omtalade vidare att ni har en ful ovana, som tyder på att ni är för mycket ensam och håller redan på att bli gammal ungarl.

Fredrik reste sig häftigt från sin nedlutade ställning och såg Anna förfärad in i ögonen. Men Anna blickade honom så glad och frimodigt i ansiktet, att hans misstanke genast försvann och han återtog sin nedlutade ställning.

— Han berättade, fortsatte Anna, att ni har den fula ovanan att tala högt för er själf.

Fredrik drog en suck af lättnad.

— Och som han icke sof, ehuru ni trodde det, hörde han er lilla monolog på morgonen. Han kunde icke glömma den och han upprepade den ord för ord för mig.

Fredrik kände huru han rodnade.

— Och inte nog härmed. Då han såg er komma längs Skeppsbron utan öfverrock, förstod han att ni ej hunnit till förläggaren, utan hade i stället tagit ut edra besparingar och dessutom pantsatt er egen rock för att hjälpa en sådan slarf som han. Medgif att ni är en narr, herr Fredrik.

— Medgifves, försäkrade Fredrik utan att se upp.

— Nåväl, fortsatte Anna småskrattande. — Hvilket straff föreslår ni åt en sådan narr?

— Fyrti par spö, suckade Fredrik.

— Duger inte! Det är för litet. Dessutom är spöstraffet afskaffadt.

— Det var skada.

— Nej! Han förtjänar ett strängare straff. Anna reste sig upp, gick fram till honom, slog armarna om hans hals och hviskade i hans öra:

— Han bör bli slagen i bojor för hela lifvet. — — —

Det blef tyst för en stund i det lilla rummet.

— Är du nöjd med straffet, min gosse?

— O, min Anna, jag älskar dig.

— Och hvarför har du ej sagt det förr?

— Därför att han är en narr, hördes plötsligt Torstens välkända stämman.

Anna sprang upp med ett lätt utrop, men Torsten gick fram och sköt henne sakta ned i Fredriks knä.

— Du kan aldrig i lifvet få en tryggare plats än i hans famn, Anna. Och jag vet att du blifver en god hustru. Dig, Fredrik, har jag icke tackat ännu, ty tacksamheten består icke i ord. Men du sade själf att framtiden skall utvisa om jag förtjänat detta eller icke.

Därpå gick han åter in i sitt rum.

— Han är totalt förändrad, försäkrade Fredrik.

— Han har blifvit man på några timmar. Och det är ditt värk, min gosse, svarade Anna med armen om hans hals.

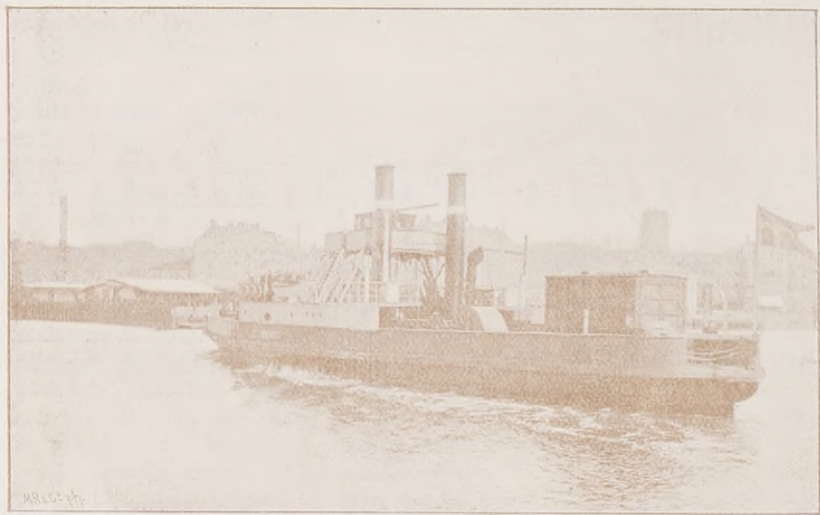
— Säg icke så, Anna. Du vet mycket väl att det var Gud som styrde allt till det bästa.

— — — — —

Det sista Fredrik sade åt Anna i tamburen var följande:

— I morgon börjar jag en ny berättelse, som jag kommer att kalla »En narr?». Men försigtigtvis sätter jag frågetecken efter.

Helsingborgs ångfärja.

Helsingborg och ångfärjan.

Från det framåtskridande, lifskraftiga samhället vid sundets leende stränder, Helsingborg, lämna vi i detta nummer tvänne bilder, den ena en vy tagen från hamnen med ruinen Kärnan i fonden, gamla rådhuset strax nedom torget, till höger det stora hôtél Continental och till vänster tullhuset; den andra bilden framställd i samma ögonblick, som ångfärjan är i beredskap att lägga in i sin hamn, som är synlig till vänster.

Det var ett viktigt skede i hela Sveriges kommersiella historia, då för ett par år sedan ångfärjetrafiken i sundet tog sin början. Sannt är visserligen, att det är våra vänner hinsidan sundet, som besörjer densamma, men ehuru större delen af inkomsten går i danska fickor, torde det icke kunna förnekas, att vårt eget lands affärlif genom ångfärjeförbindelsen fått ett icke obetydligt uppsving. Hela vagnslaster kunna numera sändas från yttersta kontinenten till polcirkeln utan omlastning, se där något, som man för ett par tiotal år tillbaka icke kunde tänka sig.

Goda råd.

Slå icke på för stort.
 Reglera dina utgifter efter dina inkomster.
 Betala ordentligt dina skulder. Är du oförmögen att betala i rätt tid, så meddela det och bed om anstånd.
 Säg icke annat i kammaren än hvad du tål att höra från taken.
 Befatta dig icke med förtal och skvaller.
 Har någon förtrott dig en hemlighet, så göm den väl och blif ingen förrädare.
 Var barmhärtig; det har du mest i behåll på för evigheten.

Regndroppen.

Saga.

Bland millioner lekfulla syskon i det vida hafvet låg en liten glittrande vattendroppe och sam. Då kom en dag en solstråle ned till honom och sade: God dag du lilla droppe. Min moder, den strålände solen, såg i dag sin bild i din blanka skifva. Och hon sände mig ut att fråga dig, om du ville komma henne närmare, om du ville bli lyft dit upp till de seglande molnen.

— Ack ja, svarade droppen, jag vill dit upp. Och genast kände han sig frigöras från de andra, han blef allt lättare och lättare och nu bar det af i hvirflande fart ända dit upp till de seglande molnen.

Det var en ny fröjd. Så skön hade han ej trott jorden vara. Och den lustiga vinden kom och förde honom vida omkring öfver många land och många haf. En morgon, då solen nyss tändt sitt ljus, såg droppen en man, som stod utanför sin hydda med hopknäppta händer, och hans läppar rörde sig.

— Kära vind, flyg ned och hör hvad han säger, sade droppen.

— Han beder till Herren om regn på sin försmäktande åker, sade vinden, då den kom tillbaka.

— Gud vare lofvad, då kan äfven jag göra nytta, sade regndroppen glad. Kom mina bröder, vi vilja gifva den bedjande mannen regn.

Och först af dem alla ilade han i väg, och han föll på den fattige mannens hand, och snart låg där en annan droppe bredvid honom, men det var en glädjens och tacksamhetens tår.

P. H.

Sädeskorvet.

En säningsman ut ymnig hand
 stör korvet i sitt åkerland;
 och underbart det frö han sår —
 ut jorden äter upp det går!

Sagdt intill jordens hulda bröst,
 det vecklar sig ut lindan löst;
 dess brodd, om någon tids förlopp,
 ett rödlätt busbud sticker opp.

Den står och fixer, naken, klen,
 och ber om dagg och solens sken;
 ifrån sin bana solen ser
 på jordens spenbar väntligt ner.

Snart hotar storm och störtar regn,
 och mask och män'ska söker bägn.
 Men brodden ute blir ändå,
 i stormens ras han måste stå.

Dock skall han ej förgås och dö,
 ty himlen i en bädd af snö
 det späda barnet gömmer ned;
 där slumrar det i ro och fred.

Men vintern flyr sin kos en gång,
 då väckes det af larkans sång.
 Då blomma träd och mark så skönt,
 och fälten kläda sig så grönt.

Och solen ser från himlens tält
 ned på det arbepnydda fält;
 sig jorden hvilat i dess glans
 med gräsgrön dräkt och gyllne krans.

Men lien klingar nu till skörd;
 hvad jubelsång, kling bygden hörd,
 när halmtäckt lada famnar de
 af kornen tunga kärvarne.

K—r.

Ångbåtsstation i Göteborgs skärgård. Af Olof Jernberg.

Kunskapstro.

Somliga kristaller, såsom glimmern,
 äro klara och genomskinliga,
 sedda i en riktning, men ogenomskinliga
 och dunkla sedda i en annan. Så är det ock med somliga människor. Det är icke ovanligt att träffa sådana, som hafva mycket klara begrepp i kristendomens teorier, såväl dem som hafva afseende på läran som de rent praktiska. Det är ingen brist på kunskapstro. Och då tänker du, att deras hjärta och sinne skola stå i full öfverensstämmelse med hvad de tro. Men så snart du söker bringa talet in på deras personliga ställning till hvad de tro, vändes den ogenomskinliga sidan af dem emot dig, och allt blir mörkt och fränstötande.

Slottsskogen.

En af Göteborgs största sevärdheter är onekligen Slottsskogen, af hvilken vi i en af illustrationerna återgifva ett litet parti.

I sydvästlig riktning från staden, eller bortom Hagorna och Annedal ligger Slottsskogsparken. Han håller i areal omkring 785,000 kv.-m., har konstgjorda sjöar med svanor och springvatten och begränsas i väster af en apliknande bärgssträcka. Här finnas rid- och körbanor i stor omfattning, och planteringarne äro ytterst smakfullt anbringade, oftast bildande en egendomlig kontrast till de sekelgamla ekar, som här och där majestätiskt resa sig. Bestiger man bärgpartiet — hvarest en hjortpark är anlagd — har man en präktig utsikt öfver inloppet till Göteborg och en del af skärgården. Man finner då, att staden föröfrigt är omgifven af ett bärgland, som med sin grå kompakta massa liksom barrikaderar honom, med skansen Göta Låjon och skansen Kronan som försvarspunkter.

Styrso hafsbad.

Öförgänglig sanning.

Man säger, att rikedom är makt, att kunskap är makt. Men det fins i denna världen en kraft, som är mäktigare än dem alla; en kraft, som rikedomens icke är rik nog att köpa, snillet icke mäktigt nog att vederlägga, kunskapen icke vis nog att öfvervinna, icke heller någon myndighet väldig nog att nedtysta. De darra alla i dess närhet. Det är *sanning* — det mäktigast värkande elementet i samhället såväl som individens lif. Fastän hon blifvit kastad i förföljelsens brinnande ugn eller trampad i stoftet af maktens järnhäl, är dock sanningen det enda oförgängliga i denna värld. Hon förlorar ingenting i striden, lider icke af att illa behandlas eller missbrukas och behåller efter hvarje anfall sin fulla lifskraft oförminskad. Allt har sammandat sig för att förstöra och drifva henne från jorden; alla maktens källor hafva uttömts för att krossa henne, all slags förförelse användts för att förgifta och förfalska henne; men ingenting har lyckats, och ingenting skall någonsin lyckas göra henne om intet.

W. W.

Helsingborg.

Lärkan.

En uppsats om lärkan, den lilla bevingade varelsen, som så härligt förkunnar oss vårens ankomst? — Nej, vi göteborgare hafva en annan lärka, som flyger i väg, och som ofta ryckt oss med sig utåt stormigt haf, det är denna lärka vi aftecknat i vårt midsommarblad, och som vi nu vilja ägna några ord.

Vi skola alltid med förnöjelse tänka på de många härliga skärgårdstureerna ombord på Lärkan. Det är visserligen sant att i det behag en skärgårdstur ombord på Lärkan medför, ingår det billiga biljettpriset som en ganska viktig faktor. Vi tro icke att ångbåtsbolaget delar denna förnöjelse med passagerarne, men någon skall ju bära olägenheterna, och för dessa passar den starke bäst. Väl må stockholmarna afundas oss. Kanske vore det mest grannlaga att för dem dölja huru bekvämt vi resa i vår underbart härliga skärgård. Vi tänka nämligen på en liten tur vi förliden sommar gjorde ut i Mälaren med ganska snyggt målad båt. För cirka en timmas färd betalade vi en krona och finga då nöja oss med att sitta instufvade emellan brädstaplar och småsvärjande stockholmare. Har vår Lärka prima kol — det har hänt att hon haft det — och konkurrentbåten är i kölvattnet, så gå vi till Öckerö på en timma och en kvart. Och för en sådan resa betala vi — 10 öre. Alla tecken tyda på att det allt fort skall bli samma pris, ty båda bolagen stå sig, och intetdera vill gifva tappt. För en rimlig förhöjning i priset skulle passagerarne dock ej hafva något att invända, bara det då ej går till andra ytterligheterna.

Någon gång ännu skola vi väl få nöjet taga en skärgårdstur och alltid skola vi med tillfredsställelse tänka på de många gånger, då vi, trötta af stadslarmet och arbetet, ombord på Lärkan, i sällskap med angenäma människor, finga gå ut mot Öckerö — där Lärkan lagt till på vår teckning — för att andas i den rena hafsluften.

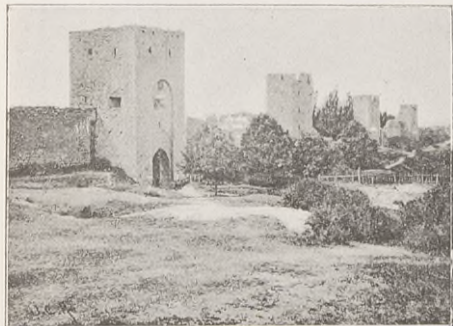
Minor.

Wisby.

»Stolt var vårt Wisby uti forna dar,
Och skönt det stod vid Österhafvets spegel,
Med torn och spiror uti böljan klar,
Omgjordadt utaf Hansas fulla segel.» ...

Så sjunger en af Gotlands mera kända söner om den gamla, minnesrika hansestaden, af hvilken vi här gifva en vy, tagen från vågbrytaren vid inloppet till dess hamn. En af de egendomligaste och sevärdaste städer i norden, belägen på Gotlands västra kust, som här är hög och delvis brant, är densamma den enda på ön, och är säte för läns- och stiftsstyrelsen, samt har 7,000 inneväanare. När man från sjösidan närmar sig staden, så synes redan på afstånd den väldiga, och med forntida befästningstorn försedda ringmuren, och här och hvar framskynta gaflar och torn af äldre kyrkoruinor. Kommen inom stadens område, träder en till möte nutid och forntid i systerlig förening. Nära invid hamnen badhuset, artillerietablisementet, ett par fabriker och lämningar af Wisborgs slottsruin; längre uppåt staden, som är oregelbundet anlagd, med i allmänhet krokiga och smala gator, finner man flera märkliga, halfsekelgamla, ännu i dag bebodda borgarehus, med grofva murar, pelarburna hvalf och mycket höga gaflar, som upptill sluta i den karaktäristiska trappstegsformen.

WISBY: Norderport.

WISBY.

WISBY: Norra systerkyrkan.

Man behöfver dessutom ej gå långt, innan man träffar på den ena ruinen efter den andra af de många kyrkor, aderton till antalet, som Wisby fordom ägt. En af dessa ruiner, hvaraf en vy här bifogas, är Sankt Drottens, Helga trefaldigheten, eller norra systerkyrkan, som den i dagligt tal kallas. Sagan förtäljer nämligen att tvenne systrar ej kunde likas vid att gå i samma kyrka, och därför läto bygga sig en hvar, så tätt intill hvarandra, att endast en gatas bredd skiljer dem åt. Den tredje vyn är af norra delen af ringmuren med »norderport» och de med muren parallellt löpande grafvarna eller vallarna.

Allt detta, visande tillbaka på stadens forntida härlighet och betydelse, med sin blandning af trädgårdar och lustvandningsplatser, ruiner och grönska, förgängelse och blomstring, gör Wisby till en af norra Europas märkvärdigaste städer, väl värd ett besök af både turisten, fornforskaren och konstnären.

J. D.

Om anlag för dryckenskap och dess öfverförande genom arf.

Ju längre och ju noggrannare man studerar drinkare, d. v. s. personer lidande af kronisk alkoholförgiftning, desto mer inser man, huru olika de personliga anlagen äro, hvilka gifva sig tillkänna i större eller mindre motståndskraft mot alkoholens verkningskraft. Dessutom får man genom detta studium begrepp om, huru olika och invecklade de orsaker äro, på hvilka anlagen bero.

Den ene kan tåla blott en ringa mängd alkohol, innan han blir berusad och säges därför hafva obetydlig motståndskraft. I de flesta fall är en sådan man, om han för öfrigt har goda moraliska egenskaper, mindre i fara, och har han dessutom en kraftig vilja, och frestelsen ej alltför ofta kommer i hans väg, så att sjukdomen saknar anledning till vidare utveckling, är han vanligen räddad. En annan kan tåla skenbart stora kvantiteter, men angripes inom kort af alkoholgifvet, som åstadkommer en betydlig afmattning i hans själs- och kroppskrafter; hos honom uppstår snart en oemotståndlig längtan efter allt större och större mängder spirituosa samt allt starkare sådana. Denna hastiga och tidigt inträdande utveckling af sjukdomen kallas dipsomani, hvilket öfversatt betyder törstgalenskap. Den är alltid ett säkert bevis på ärftda anlag och uppträder ofta periodvis (periodisk dryckenskap). Otvifvelaktigt är detta tillstånd ett af de farligaste och gifver endast föga hopp om tillfrisknande, men ett botande af det onda är

dock icke alldeles omöjligt. — En tredje blir hvarken lätt berusad eller synnerligen medtagen under bruket af starka drycker, men däremot vanligen karaktärsvag, lätt sinnig och sorglös. Med ett stort antal personer, som till öfvermått pläga förtära spirituosa, förhåller det sig likväl på ett annat sätt; de hafva helt enkelt fallit offer för den mänskliga lusten att följa ett gifvet, dåligt exempel, för vanan att dricka i sällskap och för den därmed följande lusten att prata och skrälla, hvilket förblindar den oerfarne och svage. Slutligen frestas de genom den allmänna tron, att alkohol värkar stärkande på den mänskliga organismen, ty mången anser, att då han får något »starkt» i sig, skall han äfven själf blifva starkare, under det att i verkligheten ett motsatt förhållande eger rum. I hög grad vilseledande är den synbarligen stora motståndskraft, som kan tillåta vissa människor att förtära stora mängder spirituosa utan att blifva berusade; de blifva till slut kroniska alkoholister nästan omärkligt och utan att hafva haft ett enda rus, förleda andra genom sitt exempel och äro med sin af alkohol genomträngda organism fördärliga för de efterkommande. Sådana människor afida oftast genom hjärtförlamning, framkallad därigenom, att hjärtats muskler genom spiritens inflytande öfvergått till fett och till följd häraf äro ur stånd att utföra sitt ansträngande arbete. Vanligtvis inträffar katastrofen utan att hjärnan förut visat några tecken till sjuklighet, emedan flere af kroppens öfriga organ, såsom hjärtat, levern och njurarna äro mer utsatta för giftets verkningskraft än hjärnan. Dock gifvas i detta fall undantag, i det hjärnans värksamhet förut kan hafva störts antingen genom slaganfall eller genom så småningom förminskade själsförmögenheter. Nekas kan icke, att fattigdom, olycka, sorg och sinnesrörelse drifva till dryckenskap, men dessa omständigheter hafva dock blifvit tilldelade allt för stor vikt, och vanligtvis är förhållandet tvärt om det, att dryckenskapen åstadkommer fattigdom.

Det har redan länge varit känt, att föräldrar, som lida af kronisk alkoholförgiftning, på sina barn öfverföra vissa andliga brister. Så lida dessa ofta af det ofvan nämnda oemotståndliga begäret efter starka drycker och dessutom af flerfaldiga andra sjukdomar, som bringa dem i en för tidig graf eller tvinga dem att framläpa sitt lif som idioter. Äfven den kroppsliga utvecklingen hämmas, de stanna ofta tidigt i växten, och ett allmänt svaghetstillstånd gör dem lätt mottagliga för allehanda sjukdomar. Af största betydelse är det faktum, att föräldrar, som i själfva verket icke egentligen äro drinkare i den mening, som ordet i allmänhet tages, men likväl i årtal hafva varit vana vid att dagligen förtära spirituosa i hvad man kan kalla »passande» kvantiteter, äro i fara att bringa till världen barn, som lida af ett oemotståndligt begär efter alkohol. Den erfarenheten, att människor med ärftliga anlag för sinnessjukdom vanligtvis icke tåla spritdrycker, och att deras sinnesförvirring ofta kommer till utbrott efter en afvikelse från den vanliga måttligheten, är af stor vikt och visar, hvilket ödesdigert inflytande alkohol kan hafva på hjärnan och dess värksamhet.

Ett fågelbos värde.

Om en okynnig eller lättsinnig gosse förstör ett fågelbo, vare sig en sparfs eller någon annan af dessa små fågelarters bo — lika mycket om det innehåller ägg eller ungar — så uppstår en icke ringa förlust och skada, hvarom man lätt kan övertyga sig. I hvardera fallet räkna vi på hvarje bo fem ungar. Hvardera af dessa behöfver för sitt uppehälle dagligen omkring 50 stycken larver och andra insekter, hvilka föräldrarna tillföra dem från grannskapet, alltså om dagen 250 stycken. Matningen räcker i medeltal fyra eller fem veckor — låtom oss antaga 30 dagar, så åtgå till boets förplägning 7,500 stycken. Hvarje larv förtär dagligen sin egen vikt af blad och blommor; antagom att äfven larven behöfver föda sig i 30 dagar och dagligen uppäter en blomma, som skulle afgifvit en frukt, så förtär han inom 30 dagar 30 fruktblommor och hela sällskapet af 7,500 larver gör inom samma tid slut på 250,000 sådana blommor. Om boet fått blifva i fred, så skulle man fått skörda 225,000 äpplen, päron eller körsbär mera. Men om larven, såsom han ofta tager sig friheten att göra, uppäter 10, 20, 30 blommor på dagen, eller om, sedan bladen blifvit uppätta, blommorna ej mer hafva någon näring och vissnade bortfalla — så är förlusten af dessa ännu vida större, och lätt är då att beräkna hvad ett fågelbo är värdt.

Men det är äfven ur en annan synpunkt ett fågelbo har ett värde, som bör kunna fridlysa det för okynnets och tanklöshetens angrepp. Ty ingen med någon eftertanke kan väl vara likgiltig för den flit och möda, fasthet och ordning, konstfärdighet och smak, ett fågelnäste erbjuder vårt öga. Det är en liten fågel, som med sitt näbb och sina fötter vetat bearbeta de mest olika byggnadsämnen och så afpassa sitt näste till tid och rum, att allt motsvarar sitt ändamål. Med underbar trohet följer han den hos honom af Skaparen inplantade naturdriften. För att bättre kvarhålla värmen, bygger han sitt näste gärna i

form af ett klot eller halfklot. På sina fiender tyckes fågeln just hafva tänkt, när han utåt sökt skydda sitt bo och betäckt det med mer eller mindre grofva ämnen. Innan han börjar häcka har han sitt näste i ordning och har inredt det med beräkning på ägg och ungar, så att det i förra fallet icke är för stort och i senare icke för trångt. Icke alla fåglars bon äro lika märkvärdiga. Finkens bo har en förvillande likhet med barken af det träd, vid vars stam han uppfört det. På tunna buskgrenar bygga stjärtmesen, steglitsen och andra sina fina, fasta bon. Vid glatta väggar förstå svalor att mura sina lerbhus, starka nog att tjäna dem till härberge flere somrar å rad. Men alla dessa konstigt bygda nästen taga sig lika fattigt ut vid sidan af vissa indiska och afrikanska foglars bon, som hos oss skatans eller storkens klumpiga och oformliga bon vid sidan af trastens eller ärlans. Det gifves fåglar, som med en fulländad konstnärs hela skicklighet förstå att likasom sammansy blad, af hvilka de fläta eller vira trattlika, flaskformiga nästen, som hänga på ändan af säf högt öfver vattensamlingar med halsen nedåt, för att omöjliggöra ormars besök och regnets åvärkan. Äfven tillsammans på gemensam mark, såsom pingvinerna på Ishafvets öar, eller i gemensam buske, såsom en art sparvar i Afrika, bygga fåglarne sina nästen och visa en beräkning i platsernas olika fördelning och afstånd, att man skulle tro en landmätare utstakat detta för dem. I allmänhet bygger och pryder hvarje fågelart sitt näste på ett för densamma helt eget sätt. Då fåglarne bygga sina bon än i husen, än i träden, än i gräset, än i jorden, sker detta alltid med någon afsikt, än på ungarnes uppfödande, än på säkerheten eller andra omständigheter, som betrygga släktets vidmakthållande, trefnad och välfärd. Rörande är det, när fåglarne i brist på någon mjukare inredning aflocka sig sitt dun för att därmed bädda varmt åt sina blifvande ungar. På detta sätt ledes t. ex. äjdergäsen hos oss af moderskärlekens heliga drift att med kännbar uppoffring skydda sina ägg och ungar mot den skarpa nordanvinden. Ett högt panningevärde äga visser-

ligen äjdergäsens dun och Javas svalbon för veklingar och läckermunnar, men en ljufvare hvila och en starkare föda bereder sig människan, när hon uttöfvar sitt herravälde öfver jorden i medvetandet däraf, att hon står under en Herre, som också är djurens Skapare och har öra för deras suckan och jämmer.

HUSHÅLLSRÅD.

Skär den skalade gurkan i fina skifvor, tills endast kärnhuset återstår. Dessa saltas och presas som vanligt. Härtill lägges en lika stor portion på samma sätt skuren sill jämte ättika, olja och peppar. Skall passa särdeles väl till oxstek.

* * *

Om man nedtager äpplen från trädet så sent som väderleken tillåter det och tillsammans med fullkomligt torr, fin sand lägger dem hvarfals i tunnor, så att de icke beröra hvarandra, så skola de hålla sig förträffliga och välsmakande tills följande år i Juni.

* * *

Upplös en bit soda af en hasselnöts storlek i ett halft stop vatten. Smöret tvättas därmed, hvarefter det arbetas i litet god mjölk och saltas, då det blir som färskt. Man kan äfven lägga en liten nypa socker tillika med saltet.

* * *

Potatis bör alltid kokas skalad; gammal potatis smakar som färsk, om den skalas och kokas i vatten, hvori litet socker och salt är upplöst.

Oskalad potatis blir smakligast, om man före kokningen skalar en rand rundt om potatisen.

FÖR DE SMÅ.

Den oegennyttige grufgossen.

För någon tid sedan inträffade en olyckshändelse i en grufva i England, hvarvid flera människolif gingo förlorade. Tvänne gossar hade lyckats få tag i en kedja, som hängde ned från sidan af en tunna. Kunde de blott hålla fast i den, tills hjälp hunne anlända, hade de godt hopp om att blifva räddade. Snart hissades en man ned i en liten tunna, fästad vid maskinen, vid grufvans ingång, för att efterse, om någon fans vid lif, som kunde dragas upp. Då han sålunda nedfrades, påträffade han den förste af gossarne, Daniel Harding. Då mannen erbjöd sig att föra upp honom, svarade den ädelmodige gossen: »Bry er ej om mig, jag kan hålla ut litet längre; men John Brown, som håller sig fast litet längre ned vid samma kedja, är nära utmattad. Rädda honom först».

John Brown räddades och äfven hans oegennyttige vän. Daniel Harding var en god ung man, och vi se, huru väl han lärt att akta på bibelns varning för själfviskhet. Hvilken skön syn var det ej att se denne oegennyttige gosse!

Stackars fluga!

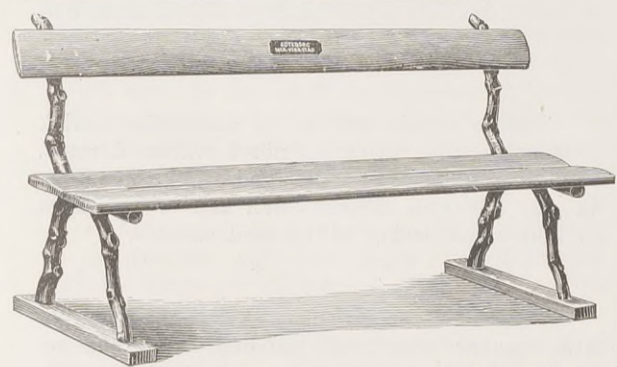

Stackars pojke!

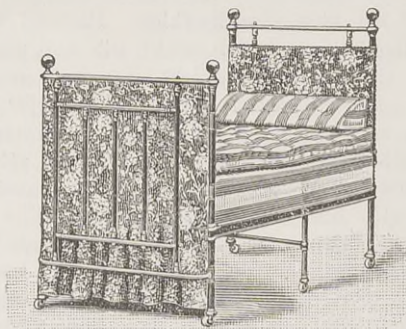
Nytt! Nytt! Nytt!
TVÄTTMASKINER

lätskötta.
På 5 minuter tvättas med denna maskin ett quantum kläder motsvarande 5 linnen eller 15 handdukar.

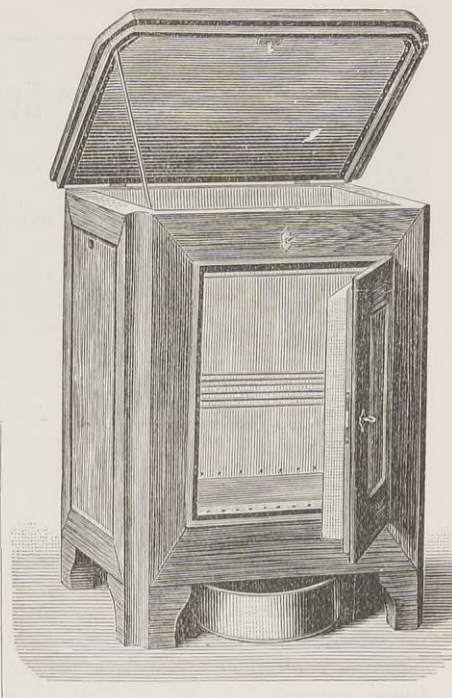
Jernsängar,

från de enklaste
och billigaste
till mera dyrbara,
från stort,
välsorterat lager
till billiga
priser.

Isskåp

och
Islådor.
Många modeller.
Billiga.
Praktiska.
Isbesparande.

Trädgårdsmöbler

alla slag.

Bord

med trä-, jern- eller mar-
morskifvor.

Soffor, Stolar,

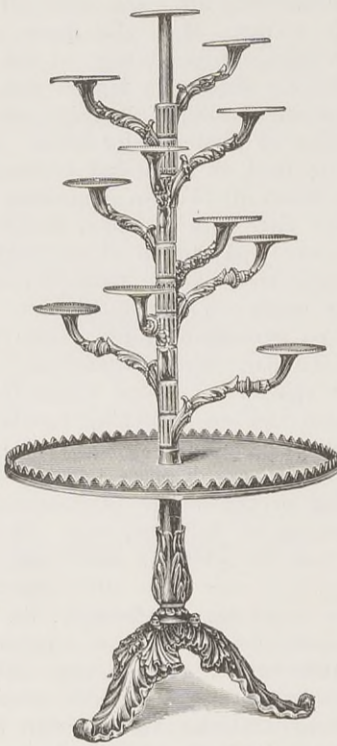
Urnor,

Blomsterställ

m. m.

Rikt urval.

Billiga priser.

Hushållsartiklar,
alla slag.

Fullständiga
Köksuppsättningar.

Illustr. Priskuranter
å flertalet af Verkstadens
specialtillverkningar.

Priskuranter
gratis och franko.

Göteborgs Mek. Verkstads Aktiebolag, Göteborg.

Generalagenter i Stockholm: Hrr **A. O. JÖNSSON & Co.**

Telefoner.

Göteborg — TORSTEN HEDLUND — Göteborg

Korstågens Historia,

bearbetning af tyska historiska verk af professor *Bernhard Kugler* och den kände kulturhistorikern *Otto Henne am Rhyn.*

Med 60 originalhelsidesplanscher ur medeltidens riddarlif af *Gustav Doré* samt talrika illustrationer inuti texten.

Arbetet, som utkommer i häften — 16 sidor stort kvartformat till pris **25 öre** — hvarje 14:de dag, är fullständigt i **27** häften.

Ur pressen:

Man finner vid ett genombläddrande af det franska planschverk, hvars bilder på ett förträffligt sätt återgifvas i det svenska, gång på gång teckningar af hög skönhet, och med denna prägel af innerlig mystik, som väl passar tillsammans med den skildrade tiden, då hvad vi på våra dagars språk kunde kalla en väldig suggestionsväg ryckte med sig de kristnas härar till strid för den heliga grafven, och då trosnitet frammanade underbara syner för kämpande och döende hjältar. (*G. H. o. S. T.*) — Ingen, som vill lära i grunden känna medeltidens skaplymne, bör uraktlåta att läsa detta verk. (*Blek. Kur.*) — Det är dessa religionskrigs historia, som här framställs på ett glänsande sätt, och arbetet är tillika rikt illustrerat af *Gustav Doré.* Det blir ett verkligt praktverk. Arbetet bör hvarje bokvän skaffa sig. (*Söderköpings-Posten.*) — De häften, som vi erhållit, hafva vi genomläst med stort intresse; de lofa, att arbetet skall varda ett förtjänstfullt arbete i sitt slag. Priset är också mycket billigt. Vi rekommendera verket på det bästa för alla dem, som kunna komma ut med 25 öre hvar fjortonde dag under 1 års tid. (*Hemlandsposten.*)

Paulus af *F. W. Farrar,*
teol. d.r.

Öfversättning från det engelska originalet.

Med omkring **250 originalillustrationer.**

Kan erhållas med ett häfte å **25 öre** hvarje 14:de dag eller komplett i **35** häften.

Detta nya arbete förtjänar att vinna en stor spridning äfven i vårt land. Engelska tidskriften »Quarterly Review» säger, att det är *Farrars* litterära mästerverk samt det utan all gensägelse yppersta inom Englands nyare religiösa litteratur. (*Svenska Posten.*) — Dr *F. W. Farrars* namn är redan sedan länge äfven inom Sverige känt och berömdt. Bland de talrika, mästerliga verken af hans hand intager »*Paulus*» måhända det främsta rummet lika som det, enligt kompetente domares utsago, är det kanske yppersta arbetet inom Englands nyare religiösa litteratur. Vi anbefalla således den nyare upplagan af »*Paulus*» till det bästa och tillönska densamma välförtjänt spridning. (*Stockholms Dagblad.*) — Detta arbete är ett utomordentligt värdefullt arbete, som förtjänar den vidsträcktaste spridning. (*Sanningsvitnet.*) — Det här föreliggande arbetet är säkerligen det sakrikaste, som någonsin skrifs om *Paulus.* (*Sv. Sändebudet.*)

Kristens Resa af *John Bunyan.* — *Heliga Kriget* af *John Bunyan.* — *Det Heliga Landet och Bibeln* af *Cunningham Geikie.*

Profhäften sändas gratis, franco.

Ordentliga kommissionärer antagas mot goda vilkor uti alla delar af vårt land.

Göteborg — TORSTEN HEDLUND — Göteborg

WICKMAN & STILLSTRÖM

GÖTEBORG

rekommendera sitt ständigt nya och rikhaltiga lager af

Specerier, Viner, Conserver, Delikatesser & Sydfrukter.

Uppköp af **Fisk, Kött** och **Grönsaker** ombesörjes, och utföres allt pr omgående med största noggranhet till dagens gällande priser.

Priskurant på begäran.

Lager af **Nya engelska Målarefärger.**

Rikstelefon.

WICKMAN & STILLSTRÖM.

HERM. MEETHS

Special affär för Damartiklar

16 Husargatan, 49 Kungsgatan 49, 2:a Långgatan 47,

rekommenderar ett stort urval

PROMENAD-SKOR

(Wiener fabrikat)

till billiga priser.

MAGNUS MIND,

GÖTEBORG.

N:o 18 Drottninggatan N:o 18,

tillverkar blyinfattade, färgade fönster för kyrkor, trapphus och matsalar från 15 Kr. pr □-Meter.

Ritningar och kostnadsförslag franco.

Lager af: alla slags Fönster- och Spegelglas.

Fabrik för: Spegel och Ramlistor, alla genres.

Rikstelefon.

SVENSKE BUDBÄRAREN,
religiös-politisk tidning för svenska folket.

★ Fjärde årgången. ★

Af innehållet må anföras: Uppbyggelseartiklar: Biografier med porträtt; Bibliska karaktärsbilder; Ledande uppsatser i politiska och kyrkliga frågor; Nyhetsafdelning; Missionsberättelser; Nykterhetsafdelning; Lärarika berättelser; Amerikabref. Följetong. 1 söndagsskolans afdelning behandlas kommande söndags text; Bref och meddelande m. m. Prenumerationspris: Helt är endast 2.—, hälft 1 kr., ett kvartal 50 öre utom postarvode.

Omväxlande 28- o. 24-spaltigt format!

Glättadt papper! Väl utförda illustrationer!

Utgifningsdag hvarje torsdag.

Profnummer sändas gratis på begäran.

Prenumerantsamlare

erhålla följande goda vilkor:

För 5 t. o. m. 25 helårsexemplar 20 %

» 26 » 50 » d:o 25 %

af prenumerationsmedlen.

Innehållsrik! Frisinnad! Osekerisk!

Göteborg i Juni 1894.

Redaktionen.

Melodier

till

Sarons Lilja,

Arrangerade för piano.

Pris 2 kr. med text.

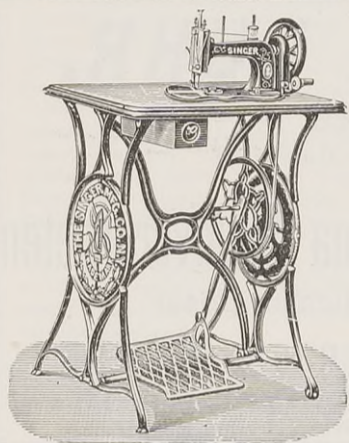
Billigast för rekvisiten är att på förhand insända likvid genom 10-öres frimärken eller sparmärken.

Strängkvartetter, sångkör och återförsäljare erhålla hög rabatt, om flera exemplar tagas på en gång.

Sarons Lilja, text 20 öre.

Alla order ställas till

Unga Sveriges Expedition,
Göteborg.

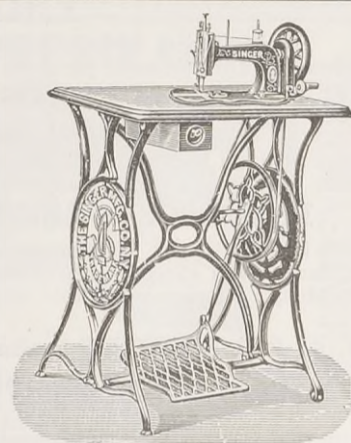
The Singer Manufacturing Co. New-york

Original-Symaskiner

försäljas till fabriken priser äfven på afbetalning i Göteborg endast i

The Singer Manufacturing Co. Filialaffär

16 Korsgatan 16.

NORRKÖPING'S

Blekta, Oblekta och Färgade

väfnader af vidstående fabriksmärke i enkla och dubbla bredder jemte Gamlestadens fabrikat.

Hellinneväfnader, Lakanslärfter,
Duktyger, Servietter, Handdukar,
4- och 2-skäfte

väfnader rekommenderas.

Allt billigast i

Claes Öhléns Väfhandel,

37 Drottninggatan 37.

TUPPEN.

OBS.!

Fabriksmärket.

Göteborgs Skonätlings Manufaktur

välkända tillverkningar

försäljas i minut hos

P. J. Svangren & Co.,

KUNGSTORGET N:o 14,

Filial: Rosenlundsgatan N:o 10.

N. A. PETTERSSON

Skrädderifirma.

Välsorteradt lager af in- och utländska tyger. Beställningar utföras modernt och omsorgsfullt till moderata priser.

OBS.! Stort lager, alla storlekar, af Prof. Dr. Jægers enda äkta Normal-Hellylle-Underkläder för Herrar, Damer och Barn. Prisbelönt med 8 guldmedaljer.

OBS.! Prisbelönt Salmiaktvål, oumbärlig för ylle-tvättning.

N. A. PETTERSSON,

13 Vestra Hamngatan 13.

Uti

SOFIE HALLBERGS

PARFYMERIHANDEL,

65 Södra Hamngatan 65, GÖTEBORG.

finnes ständigt ett väl sorteradt lager af finaste äkta

Parfymen och Eau de Cologner, alla slags Borstar och Kammar samt Svampar,

tillika med ett elegant lager af

Pariser- Galanteri- och Bijouteri-artiklar m. m. m., allt till de billigaste priser.

SOFIE HALLBERG.

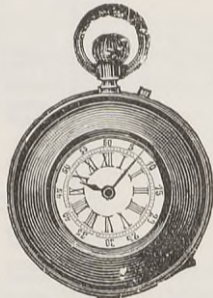
K. Y. DAHLBOM

Urmakeriaffär, Korsgatan 2, GÖTEBORG.

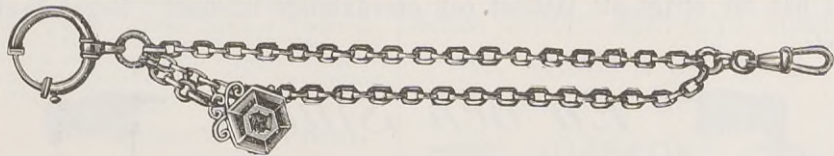
Rekommenderar sitt välsorterade lager af

Fick- och Vagg-ur, Kedjor, Medaljonger m. m.

Svenska fick-ur på lager. Reparationer utföras.

Order från landsorten mot efterkraf.

Priskurant på begäran franco och gratis.

Uti
Majornas
Glas-, Porslins- & Lampmagasin,

Stigbergstorget N:o 2
(Hr Dr Wallins hus, under Alex. Auffort & C:os Manufakturmagasin)

samt i
* **Bazar Alliance, Boden N:r 51** *

(ingång från Bazargatan)
finnes väl sorteradt lager af:
Glas, Porslin, Lampor,
Blecksaker, Fotogénkök, Brickor, Knifvar, Skedar,

♦ **LERKÄRL** ♦

(såväl svenska som utländska),

och säljes allt till de mest billiga priser.

OBS.! Alla Blecksaker äro af egen tillverkning och säljas på grund deraf ovilkorligen billigast här på platsen.

Anton Rolén,

Aktiebolaget Göteborgs Snickerifabrik

rekommenderar sin välkända tillverkning af alla slags

Byggnadssnickerier,
Listvärk och
Bräder m. m.

samt försäljer från väl sorteradt lager både förädlade och oarbetade

▲ **TRÄVAROR.** ▲

Fabrik, Kontor och Lager:

3, 4 & 8 i 1:sta kvarteret, Hultmans Holme.

Läs!

Nornan Sy- och knapphålsmaskin (för bättrad Singers system)
Nornan eger följande fördelar framför hvarje annan maskin.
Nornan är bättre tillverkad än andra.
Nornan är varaktigare.
Nornan är lättare att styra.
Nornan är elegantare och dyrbarare utstyrd.
Nornan är tillverkad af bättre material.
Nornan är omsorgsfullare härdad.
Nornan är mångsidigare och mest praktisk till familjer och handverkerier.
Nornan är sjelfregerande för tunnare och tjockare tyger.
Nornan syr knapphål.
Nornan har alla rörliga och för nötning utsatta delar ställbara.
Nornan går nästan ljudlös.
Nornan har tillföje större svänghjul och bättre härdning en lättare gång.
Nornan är genom omsorgsfullt arbete nästan outslitlig.
Nornan är en prydnad i hemmet.
Nornans varaktighet är långt, således kan 10 års garanti lemnas.
Nornan öfverträffar alla andra symaskiner.
Nornan säljes på de förmånligaste afbetningsvilkor samt stor rabatt för kontant likvid.
Nornan säljes i Göteborg endast 27 Östra Hamngatan 27,
Ivar Öfverström,
samt i mina filialer i Borås och Karlstad.

Läs ej detta!

Härmed får jag vördsamt tillkännagiva, att jag från och med den 1:ste Juli detta år öfverläter den bokhandel jag under firma

J. F. RICHTERS Bokhandel härstädes i 20 år bedrifvit, (OBS. Endast Bokhandeln!)

men att jag i min nya lokal **Kungsgatan 39**, midt för Domkyrkan (tredje huset från Korsgatan) i eget namn fortsätter min

PSALMBOKS-FABRIK, Instrument- och Pappershandel, och kommer jag att betydligt utvidga och forcera nämnde brancher af min affär. Inneslutande mig i allmänhetens förtroende vågar jag tillförsäkra mina ärade kunder reel behandling i förening med lägsta möjliga priser.

Högaktningfullt
Fritz Orstadius

f. d. J. F. RICHTERS Psalmboksfabrik, Instrument- och Pappershandel.

OBS. Nya lokalen blir den 1:ste Juli **KUNGSGATAN 39**.

Således endast några få hus närmare Korsgatan.

SWENSON & LUHR,

◆ **JUVELERARE,** ◆

f. d. L. LARSON & Co.,

Stort lager af

Juvel-, Guld-, Silfver- & Prima Nysilfverarbeten

af egen tillverkning till billigaste priser.

Swenson & Luhr,

Södra Hamngatan 53,

(Grand Hotell Haglund).

Björk & Jansson,

* 22 Norra Hamngatan 22, *
GÖTEBORG.

Rekommenderar sig till utförande af:

Gas-, Vatten- och Afloppsledningar,
Badinrättningar, Elektriska & Mekaniska ringleddningar, tålrörsledningar m. m.
Reparationer verkställes skyndsamt och billigt.

Dr Auers v. Welsbacks gasglödlampor uppsättas.

Statens och allmänna Telefoner.

Salomon & Williamson,

35 Östra Hamngatan 35.

Bosättningsaffär.

Bordsviser, Glasser, Prima Nysilfverarbeten, Ljus-kronor, Kandelabrar, Vagglystrar, Salslampor, Amplar.

LYXARTIKLAR

i porslin, majolika, parian, glas, nysilfver, bronce etc.

B. THULIN & Co.,

GÖTEBORG,

* Kors- & Drottninggatorna 5 & 22. *

Lager af:

Jern, svart samt galv. Jernplåt, slåt samt perforerad Zinkplåt,

* Stål flera slag, Spik, Tjära, Beck, Dref m. m., *

samt

finaste och gröfre Smiden.

Wald. Zachrissons Boktryckeri

Göteborg

Köpmanngatan 34 Qikotelefon 542

VID HÄRDEN.

VID HÄRDEN,

* illustrerad religiös månadstidskrift, *

utgifven af pastor AUG. SCHÖN, Göteborg,

innehåller stenograferade predikningar och föredrag med predikanternas porträtt, innehållsrika uppsatser i religiösa frågor, samt har för öfrigt ett lättläst och omväxlande innehåll. Begär profnummer. Kostar för helt år med postarvode

☞ *En och Sjuttio.* ☜

VID HÄRDEN.

Pänningars

försändande till alla platser i Amerika ombesörjes af undertecknad snabbt och säkert samt på det, för såväl afsändare som mottagare mest bekväma sätt. Pängarne, hvilka tillsändas mig, utbetalas till adressaten kontant i amerikanskt mynt, utan något som helst adrag, genom herr O. A. Sjöström i New-York.

Biljetter för resa till Amerika säljas. Emigranter få sina pänningar billigast växlade hos mig. Förfrågningar besvaras genast

John Antonson,
Sillgatan 26, Göteborg.

Jönsons Pressjäst-Affär

(Gunilda Jönson),
Göteborg,

Försäljer
prima pressjäst i parti och minut.

Ordres till landsorten * *
* * expedieras punktligt.

Riks- och Statstelefon 1628.

Knut Baudes Konditori,

63 Kungsgatan 63,

1:sta klass Dam- och Herr-Café.

Tillverkning och försäljning af
Konfekt, Bröstkarameller, Jhébröd, Bakelser, Safter, m. m.

Beställningar å allt hvad till ett nutidens Konditori hörer, emottagas med tacksamhet.

Vördsamt
Knut Baude.

A.P. Lindbergs
Skrädderiaffär,
Östra Larmgatan 9.

Det nittonde seklets
märkligaste bok på re-
ligionens område!

På K. J. Bohlins i Stockholm för-
lag har utkommit: första häftet af

**Världens första allmänna
religionsmöte.**

Allmänfattig, illustrerad framställ-
ning af religionskongressen i Chicago
1893. Utgiven af dr John Henry
Barrows.

Öfversatt af teol. lekt. L. Bergström.

Föreliggande arbete kommer att
innehålla omkring 100 föredrag och
afhandlingar af världens visaste män,
tillhörande alla nu existerande reli-
gionsformer, och prydes af nära 200
vackra illustrationer, öfver de flesta
deltagarne samt ärkebiskopar, patri-
arker, biskopar, professorer, öster-
ländska och andra präster, mission-
ärer, framstående talare från sex
kontinenter, kristna och hedniska tem-
pel, relikier, afgudabilder m. m.

Hvad veta vi egentligen om världens
religioner, synnerligast om buddhais-
men, brahmaismen, confucianismen och
muhamedaismen?

Högst obetydligt. Och det lilla vi
veta utgör ofta vilseledande framställ-
ningar, förestafvade af parlihatet.

I denna märkliga bok får världen
lära känna de olika religionerna, så-
dana de förkunnas hvar och en af
sin egen representant.

Hvarje religionslärare skall i denna
bok finna ett outömligt förråd af
kunskap. Men hon skall också finna
tusentals tacksamma läsare bland
folket i allmänhet.

Arbetet utkommer under loppet af
1894 i omkring 20 häften till det bil-
liga priset af endast 50 öre per häfte.
Amerikanska upplagens pris är 27 kr.

Subskriptionen är bindande för hela
arbetet. Profhäfte erhålles mot 50
öre i frimärken.

Subskribentsamlare! Här är något
att förtjäna. Ett sådant tillfälle gif-
ves blott en gång i lifvet!

Brolin & Åkerholm

(f. d. J. Dahlander & Co. Tapethandel)
14 Vestra Hamngatan 14.

Lager af

Tapeter, Bårder
och
Dekorationer,

Rullgardiner, Kornischer, Portier-
stänger, Gardinhållare m. m.
i största urval till billiga priser.

Allmänna Telefon 418.

OST-affär

i parti och
minut.

Fredrik Lindén, Göteborg.
Nr 1 Lilla Korsgatan, vid Grönsaksstorget.

Ägg,
Anjovis,

1:ma Renstekar,
Rökad Medwurst,
Smör, Konserver.

Prima Margarin m. m.

JOHAN LARSSON,

Skomakeri-Affär,

Hörn. af Köpmansg. & Östra Hamng. 28,

rekommenderar

Herr-, Dam- & Barnskodon,

af modern och prydlig façon.

Beställning utföres fortast.

Reparationer m. m. utföres
omsorgsfullt.

L. J. Wahlström,

Klädehandel,

Skrädderi- & Herreklädesaffär.

10 Östra Larmgatan 10.

Stort lager af Moderna Klädesvaror,
In- och Utländska!

Beställningar å Herrkläder utföres
Elegant och Billigt.

Lager af Färdiga Manskläder, Hattar
samt öfriga Herrartiklar. OBS. efter va-
rans godhet verkligt billiga priser.

OBS. Kontor och Lager för Engross-
försäljning 1 tr. upp i samma hus.

Fördelaktigaste Lifförsäkring

"Gresham."

Billigaste Olycksfallförsäkring

"Internationella."

KARL BACKLUND

2 Drottningtorget 2.

AMERIKANSKA
KÖTTKVARNAR
VRIDMASKINER

"EUREKA"
WRINGER.
BOSTON.

försäljas billigt i
KINDSTRAND & JONSONS Järnhandel
Södra Larmgatan 16 och Linnégatan 3.

J. E. Lundbergs Atelier,

55 Kungsgatan 55.

De så mycket omtyckta

Aristo-Fotografierna

utföres efter nyaste metoder.

Rapidförstorningar

ända till naturlig storlek.

OBS.: Å visitkort tagas två olika sittningar, om så önskas.

Endast elegant utfördt arbete levereras.

Elever emottagas.

SPECIALITET: KÖSSAKER.

S. E. SVENSSON
Ö. LARMGATAN 18.

Hemslöjden

N:o 2 vid Fredsgatan
(midtför Brunsparken).

Konstväfnader, Träsniderier, Tappiseri
med tillbehör, Vadstenaspetsar, Barnkläder,
Bomullstyger i smakfulla mönster, Bårdför-
kläden, Dalkulleträktar m. m.

Order till landsorten
expedieras pr efterkraf.
Louise Gillblad.

ÖSTLIND & ALMQUIST
Enda i Sverige som tillverka
* Orgelharmonium med pipton *
Patenterade och prisbelönda.
Nya uppfinningar och förbättringar.
Orglarne i musik och hållbarhet
* Ööfverträffliga *
Sträng- & Bläs-Instrumenter.
Goda betalningsvilkor. Lång garanti.

Begär prisurant från
Arvika eller Göteborg.

Till Amerika.

Med Thingvalla-Liniens bekvämt inredda ån-
gare erbjudes direkt resa till billigaste pris. God
kost och reol behandling tillförsäkras. Särskildt
framhålls den stora nyinköpta snabbgående
ångaren "Amerika". Cirkulär och turlistor er-
hålles gratis. Tillskrif

Theodor Anderson,
Sillgatan 26, Göteborg.

Stora Guldmedaljen

tilldelades endast

Husqvarna Symaskiner

för deras öfverlägsna beskaffenhet, vid industriutställningen i Göteborg 1891.
Dessa öfverallt erkändt bästa Symaskiner äro ytterligare försedda med en
mångfald förbättringar. Säljes äfven mot bekväma afbetalningsvilkor under
flera års garanti till billiga priser i Göteborg endast uti

Husqvarna Fabrikslager,
33 Södra Hamngatan 33.

FRANS G. NILSON.

Husqvarna Symaskiner äro de ende svenske.

Martin Johansson

7 Boijes Bazar 7

Hvitfeldtsplatsen

(midt för latinläroverket)

Försäljning af:

Kaffe, Socker, Mjöl, Gryn, Spece-
rier, Anjovis & Salt m. m.

till ytterst billiga priser.

GÖTEBORG.

Alfred Agrell,

Östra Hamngatan 48,
GÖTEBORG.

Stort lager af:

Trikotlif, Strumpor, Tröjor,
Badkostymer, Barnblusar,
Barnkavajer m. m.

till billigaste priser.

J. A. WETTERGREN & Co.

Nordens största
KAPP-MAGASIN

och lager af

Klädningstyger, Sidentyger etc.

Flyglar och Pianinos

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843

Kongl. Hofleverantör.

Nitton **första** pris in- och utrikes.

Bequäma afbetalningsvilkor.

Tatrika vitsord af framstående musici och konstnärer.

Brand- och Lifförsäkrings-Aktiebolaget

SVEA

i

GÖTEBORG

Meddelar:

Brandförsäkring, dels på *viss tid* och
dels på *all framtid*,

Lifförsäkring, af hvars vinst försäkringsta-
garne äro delaktige,

samt

Lifränte- och Kapitalförsäkring.

Axel Gillblad & Co.

Kungsgatan 42 GÖTEBORG 18 Korsgatan

Kappfabrik, Flaggfabrik.

Prisbelönda tillverkningar.

*Svarta & Kulörta Klädningstyger,
Sybehörs- & Garneringsartiklar, Svarta Sidentyger.*

En Gros.

Telegrafadress: GILLBLADS.

Rikstelefon.

En Détail.

Göteborg, Wald. Zachrissons Boktryckeri, 1894.

